

บ๊วบ

ด้านกบิล

โดย....พระราชธรรมจักษุ (พระพยอม กัลยาโณ)

บวชคืนักแล : พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

1

บวชคืนักแล

โดย
พระราชธรรมนิเทศ
(พระพยอม กัลยาโณ)

ชื่อหนังสือ

บวชคืนักแล

ISBN :

978-616-91253-0-3

เรื่อง

พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

เจ้าของมูลนิธิสวนแก้ว, องค์การสาธารณประโยชน์
ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี**ปีที่พิมพ์**

พ.ศ.2555

พิมพ์ครั้งที่ 1 มิถุนายน จำนวน 10,000 เล่ม

ออกแบบสิ่งพิมพ์

สำนักงานวารสารกัลยาโณ (ตีกัลยาโณ)

หมู่ 1 ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

โทร. 0 2921 5023 # 110 www.kanlayano.orgE-mail : kanlayano@gmail.com**Computer Graphics :** ว.จิณณโสตะธิ**Dhammaintrend** ร่วมเผยแพร่และแบ่งปันเป็นธรรมทาน**พิมพ์ที่ :** โรงพิมพ์ชนากานต์ พรินติ้ง

โทร. 0 2434 5147

คำนำ

หนังสือ “บวชคืนักแล” เป็นหนังสือที่ดีอีกเล่มหนึ่งของหลวงพ่อยพยอม กัลยาโณ แห่งวัดสวนแก้ว เหตุจูงใจที่ทำหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา ก็เนื่องจากว่า “เวลานี้ ! คนบวช...น้อยลง เป็นอย่างมาก” ท่านจึงได้สะท้อนออกมาให้เห็นถึงปัญหาและออกมาเชิญชวนให้ผู้ที่ประสงค์จะเข้าบรรพชา-อุปสมบทและบวชเนกขัมมบารมี ถือนุโบสถศีล ในเทศกาลเข้าพรรษา พร้อมกันนี้ ในปีพุทธศักราช 2555 คือ **เป็นปีแห่งการตรัสรู้ธรรมของพระพุทธเจ้า** ครบรอบ 2600 ปี หรือเรียกอีกอย่างว่า **พุทธชยันตี 2600 ปี** จึงมีความสำคัญต่อชาวพุทธ ที่จะต้องตระหนักเห็นความสำคัญในปีดังกล่าว เพื่อที่จะได้เพิ่มพูนปัญญาบารมีในวาระพิเศษนี้

สุดท้าย หนังสือเล่มนี้ จะเป็นประโยชน์อย่างมากในการทำ ความเข้าใจในวิถีชีวิตของพระ ที่จะดำรงตนให้อยู่อย่างมีคุณค่า และคุณภาพ เมื่อท่านทั้งหลายได้อ่านแล้วสามารถแนะนำ ลูก หลาน ญาติมิตร ตลอดจนผู้สนใจ ได้ปรับตัวและเข้าใจในการใช้ชีวิตก่อน จะเข้ามาบวชเป็นพระในพระพุทธศาสนาได้เป็นอย่างดี

คณะผู้จัดทำ

4 บวชคืนักแล : พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
▶▶ปรารภธรรม	5
▶▶สาธุ โข ปพฺพชฺชา : บวชคืนักแล	7
▶▶ชีวิตนักบวช	29
▶▶อาณิสยส์ของการบวช	37
▶▶การบวชไม่มีตมณ	45
▶▶บวชเป็นอมตะความงาม	53
▶▶บวชแล้วมีภูมิคุ้มกัน	59
▶▶บวชมีความสุขไม่เสียแชมป์	61
▶▶บวชดีมีสิทธิ	65
▶▶บวชดีปลดล็อก (Lock)	67
▶▶บวชดี...ไม่ต้องรอกอย อ้อนวอน	69
▶▶การบวชที่เป็นประสบการณ์ส่วนตัว	71

ปวารณาธรรม

เหตุจูงใจที่ทำหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา ก็เนื่องจากว่า “เวลานี้ !
คนบวช...น้อยลง เป็นอย่างมาก” แล้วที่บวชก็บวชไม่นาน
ประเภทบวชจิ้มดูต 15 วัน หรือ 1 เดือน

ประเภทที่จะบวชแช่อิ่มอยู่กัน 2 พรรษา 3 พรรษา 5 พรรษา
เหมือนแต่ก่อน...ยากมาก มีน้อยมาก เหตุจูงใจก็ ! โรงงาน...ไปเกิด
ตามหมู่บ้านมากขึ้น ก็ทำให้...การบวชลดน้อยลงไป

ถามว่า ? ทำไมต้องมาเขียนหนังสือเล่มนี้...ก็คง
ต้องบอกว่า...อะไรที่มีความดีอยู่ แต่พอคนไม่สนใจ ไม่รู้...
ก็ค่อย ๆ เลือนหายไป

ชนบธรรมเนียมจารีตประเพณีชายไทย 20 ปี ได้บวช เป็นการลดความคึกคะนอง ลดความเข้าใจผิดอะไรบางอย่าง โดยเฉพาะถ้าเป็น “มิจาภิภูจิ” ไป แล้วจะแก้ไขยากลำบาก

เขาจึงมีการชักชวนให้บวช เมื่อวัย 20 ปี ก็จะทำให้ศึกษาเรียนรู้...ชนบธรรมเนียมจารีตประเพณี...ระบบความคิด ! จะได้ถูกต้อง และ...หนังสือประเภทบวช ๆ เรียนก็มีคนเขียนกันเยอะ “บวชคืนักแล” ตามพุทธสุภาษิต “สาธุ โข ปพพชชา”

จะมีอะไรดี ! แต่ละองค์แต่ละท่านที่เขียนเล่ากันไป ก็มีประโยชน์อยู่...

แต่วันนี้ ขณะนี้อยากจะเสริมอีกสักเล่มหนึ่ง เพื่อว่าคนที่ไม่ได้บวชได้อ่านแล้วอาจจะมองเห็น...อะไรบางอย่าง แล้วโน้มใจศรัทธาอยากบวชขึ้นมา ก็เป็นไปได้

สำหรับผู้ที่ยังบวชอยู่ แล้วได้เห็นความดีของการบวชอย่างแจ่มแจ้ง ชัดเจนมากขึ้น พุดง่าย ๆ ว่า ถ้าเห็นว่าดีกว่าไม่ได้บวช ก็แน่นอน...ว่าจะอยู่ในร่มผ้ากาสาวพัสตร์ ไปอย่างมีความสุข ไม่เกิด

คำว่า “จิวรร้อน” ตามคำพูดของหลวงพ่อบุทธทาสว่า “จิวรมันร้อน เพราะมองเห็นอย่างอื่นดีกว่า...เห็นว่าบวชไม่ดี ธรรมดาเสียโอกาสสนุกสนาน รื่นเริง ก็เลยทำให้ ! ร้อนรุ่ม กลุ้มทุกข์ อยู่ในร่มผ้ากาสาวพัสตร์ กันไม่ได้”

อันนี้น่าจะเป็นประโยชน์ ตรงนี้...จึงได้ตั้งใจทำเรียบเรียงขึ้นสักเล่มหนึ่ง ลองอ่านติดตามดูก็แล้วกัน

สาธุ โข ปพพชฺชา : บวชด้นักแล

บวชจะด้นักแล มันต้องฟันธงลงไปว่าบวชกัน...อย่างไร ! อะไรเป็นตัวช่วยให้การบวชด้นักแล มันก็คือ...**ต้องจริง !**

“ที่บวชเล่น บวชลอง บวชผลาญข้าวสุก บวชสนุกตามเพื่อน”
หรือสำนวนที่เขาชอบพูดกัน...**“อกหัก หลักลอย คอยงาน สังขารโหม”**

ถ้าบวชแบบนี้ก็แน่นอนละ ไม่ได้...เป็นพระ เป็นแพะ ! มาแพะมาฟังอิงศาสนายังชีพ อันนี้ก็ต้องบอกว่า...บวชด้นักแล ใช้ไม่ได้ เป็นนักบวชโจร เป็นนักบวชที่ปล้นศาสนานี้ ก็มี

วันนี้ขอพูดกันเรื่องที่...**บวชจริง เรียนจริง ปฏิบัติจริง ๆ เผยแผ่จริง จนได้ผลจริง ๆ**

เริ่มคำว่า **“บวชจริง”** บวชจริงนี่คืออะไร **ควรพยายามเว้น อะไรที่ต้องเว้น** ตามภาษาของคำว่า **ปพพชฺชา** นี้ ซึ่งมันแปลว่า **ไป, เว้น...ทั่ว** ที่มีรากศัพท์ คือ **ป + วช**

ป แปลว่า **ทั่ว หรือสิ้นเชิง**

วช แปลว่า **ไป หรือเว้น**

คำว่า **ป + วช** แปลว่า **ไปโดยสิ้นเชิง หรือเว้นโดยสิ้นเชิง** ที่ว่า **“ไปโดยสิ้นเชิง”** นั้นหมายถึง ไปจากความเป็นฆราวาส คือ จากการครองเรือนไปสู่ความเป็นบรรพชิต คือ ผู้ไม่ครองเรือนโดยสิ้นเชิง

ไวยาหารที่สูงไปกว่านั้น ท่านเรียกว่า **ไปจากโลกโดยสิ้นเชิง** ซึ่ง

หมายความว่า ละเสียจากวิสัยชาวโลกเขามีกัน เป็นกันโดยสิ้นเชิงนั่นเอง
ถ้าเราลองพยายามเว้นอะไรได้มาก ๆ จริง ๆ นี้ ถ้าตามความ
หมายว่า “เว้น” ให้เว้นได้

คนเรานี่...เวร ! มันเกิดขึ้น เพราะเราไม่เว้น คอยทำร้ายชีวิต
เขาไม่เว้น ทำร้ายร่างกายเขาไม่เว้น เตี้ยวคตี่ ๆ เตี้ยว...ชีวิตหนึ่ง ๆ แล้ว
มันจะยังงัย ? เขาก็จะเป็นคนชาติสัท (Sadism) โหดร้ายใจดำ อามหิต
แต่พอบวชแล้ว...เว้นฆ่ายังไม่พอ ยังแถมเมตตา สงสาร ปราณี
ช่วยเหลือเอื้ออาทรเขาก็กิตกพิลิกมาเป็นอะไร ? เป็นพรหมไปเลย...ไม่
ใช่เป็นพาล !

ถ้าไม่บวชนี้ ดีไม่ดี ! เอียงไปทางเป็นพาลมาก โหดร้ายใจดำทุบตี
ทำร้ายร่างกายกัน เตี้ยวนี้... “ดูสิ ! อันธพาลครองเมือง” กับพวกที่
จู่ ๆ ก็ไปไล่ฟันเขา โอ้ ! อาตมาดูเขาไล่ฟันกัน เขาเอาของกัน เอา
นาฬิกากัน เอาโทรศัพท์กัน

อยากจะพูดคำเตี้ยวพวกคนพาล... “นี่ ! มันบัดซบ” แต่พระ...
“นี่ ! ประเสริฐ”

ถ้าลองไม่ได้บวชนี้...มีสิทธิ์เป็นพาลได้ง่าย ถ้าบวชจริงนี้มีสิทธิ์
เป็นพระ...

พระมาจากคำว่า “วร” แปลว่า **ผู้ประเสริฐ แต่จะประเสริฐ
ไม่ประเสริฐต้องจริง ! ต้องมีการบวชจริง ๆ**

อาตมาชอบไปคุยกับณรรภาคฤตรู้อัน...ณรร ? ใครบวชจริงยก
มือ ฟริบเลย ใครบวชเล่น ยกมือ ? ไม่ยก ! แต่พอถามว่า...ใครบวชจริง
แต่ยังเล่น ? ยกกันพับ ๆ ๆ ๆ เตี้ยวนี้บวชแล้วชอบเล่น...เกม เล่น
เทคโนโลยีสมัยใหม่ เล่นไปเล่นมา...ก็ไม่รู้ยังงัยกัน !

10 บวชตึ๊งแกล : พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

แต่อาตมานี้ไม่เล่นกลอง ไม่เล่นโทรศัพท์ ไม่เล่นเว็บ อะไรทั้งนั้น เพราะอะไร ! ถูกดูถูกเตือนจากหลวงพ่อบุญทาสว่า...

“ต่อไปโลกเราจะ**วิวัฒนาการ** (Evolution) ทางเทคโนโลยี ไปสู่**ความวินาศนาการทางศีลธรรม**”

มีพระนักบวชหลายองค์...เสียหยาเพลี่ยงพล้ำ กับคำว่า “ชอบเล่นเทคโนโลยี อี-คอมเมิร์ซ (e-commerce) บลูทูธ (bluetooth) สมัยใหม่” ก็พอเล่นมา เล่นไป ไม่รู้ !...ใคร ? เล่นใคร ! ใคร...ถูกเล่นงาน ถูกความอยาก ความเพลิน ความหลง เลยกลายจากบวชจริงเป็นบวชเล่น ที่มันไม่ได้ผล เป็นเพราะว่า...บวชเล่น

คนเดียวนั้นะ...เราดูซิว่า บวชแล้ว...ดันเสีย ! ไปเล่นการพนัน ที่สวนลำไย เขาว่า “ถึงระดับเจ้าอาวาสก็มี”

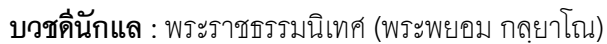
นี่ ! แต่ถ้าบวชจริงนี่ ใ้เรื่องเล่น...การพนัน เล่นห่วย เล่นเบอร์นี้ มันไปกันคนละโลก อาตมานี้ก่อนบวชชอบเล่นห่วยมาก ได้ดินแทงหน้า แทะหลัง ข้างล่าง ข้างบนสารพัด

แต่พอบวชแล้ว...นี่ ! 40 กว่าปีมานี้...ไม่เคยแทงห่วยเลยสักบาทเดียว แล้วเวลาไปบิณฑบาตยังสอนโยมอีก “โยม ! ใครใส่บาตรเก่ง ให้เก่งแล้ว ขอให้...หาเก่งนะ หา...ด้วยมือนะ อย่าหา...ด้วยห่วยก็แล้วกัน” นี่ ! ยังสอนเขาด้วยอีก ให้หาด้วยมือ อย่าหาด้วยห่วย

ถ้าไม่ได้บวช ! ตัวเองเล่นห่วยแล้วจะไปสอนใคร ไม่มีความเป็น**ทิวฐานคติ** เป็นแบบอย่างในการลด ละ เลิก เว้น

พอบวชแล้วนี้ในการเว้นได้...**มีเว้น...กิน เว้น...กาม เว้น...เกียรติ** มันก็เป็นเรื่อง ๆ ที่จะได้มากเพิ่มขึ้นไปอีก

แต่จะว่าเว้น...การโหดร้าย ใจดำ อ้ามहित เว้นการลักขโมย โกง

ไม่ถูกเรียกว่า เหมือนอย่างกับพระองค์หนึ่งก็แล้วกัน ชื่อ
พระรักเกียรติ สุขธนะ ท่านเขียนว่า “ถ้าอาตมาฐัธธมะพระพุทเจ้า
เสียก่อน อาตมาคงไม่ต้องติดคุก” ตอนนั้นโกงยา โกงอะไร?...
กระทรวงสาธารณสุข แล้วก็ติดคุก ออกมาบวชแล้ว ท่านก็เริ่มเห็น
ความสุข พวกทรัพย์...ที่ได้มา โกง ๆ ๆ ทุกวันนี้ ท่านเห็นเป็นโทษเป็น
ภัย แม้พระพุทเจ้าท่านก็ตรัสสทุททุกนิกาย สคาถวรรคว่า

“โลโก ธรรมานํ ปริปนฺโต”

ความโลภเป็นอันตรายแห่งธรรมทั้งหลาย

ไม่มีอะไร ตัวอะไร ที่ทำอันตรายเราได้มากเท่ากับความโลภ...แต่
พอบวชแล้ว เรามีจิตคิดให้ สบาย...เหลือเกิน !

“จิตที่คิด จะให้สบาย กว่าจิตที่ คิดจะเอา”

ถ้าอาตมาเก็บเงินได้นะ!...ได้มาก็เก็บ ๆ เอาตะพิดนี่ ป่านนี้...ก็คงได้สตาจ์เคอะ น่าจะเป็นพันล้าน ตั้งแต่ขายเทป ขายซีดีอะไรที่เขาขายกันนี้ เขาก็ส่งมาถวายกัน

แต่...เราไม่มานอนกอดคากพวกนี้ เราถือพวกนี้ว่า “เป็นสุขมาก”
มันชอบตรงนี้ !

“สุขากา” คือได้อะไรมา...ก็เห็นตัวอย่างเขาที่...พันตำรวจเอกไป ปล้นเขาบ้าง ! มีรัฐมนตรีที่ไปโกงเขาบ้าง ! แล้วก็เห็นหนังกันกระเจิง กระเซอะ กระเซิง เห็นไหม ? ได้ยศแล้วก็มาทำอับยศ เพราะความโลภ

12 บวชต๋นั๊กแล : พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

แต่เรามาพยายามเว้น...เอาชนะ ! ความโลภ พยายามจริง ๆ ให้เขาจริง ๆ ได้มาเท่าไร ให้หมด ! อาตมาปี ๆ หนึ่งจ่ายให้แรงงาน เด็กหมด พอโรงเรียนเปิดเทอมก็จ่ายให้เขา ถ้าไม่ได้บวชคงไม่มีโอกาส ให้ทุนการศึกษา ให้โรงพยาบาล ให้โรงเรียน

พอมาบวชจริง ๆ เขาก็ศรัทธาเราจริง พอศรัทธา เราจริง...เราก็ต้องเว้นจริง ๆ...ไม่ใช่เขาศรัทธาให้มา เราก็มานอนกอดกากเขา แล้วจะมีความสุขอย่างไร ! เป็นปู่โสมเฝ้าทรัพย์ งบก ๆ อยู่กับทรัพย์...แล้วกลายเป็นทรัพย์ ที่ไม่ได้เป็นทรัพย์ประเสริฐอะไร...

แต่พอบวชแล้วได้ฝึก มีศรัทธาจริง ๆ ได้ปัญญาจริงมาก ๆ เข้า “โอ้โฮ ! มหาศาลเลย” แล้วก็เรื่องวัน ในเรื่องเนื้อหนัง เรื่องเพศนี้ “โอ้ย ! บางคนนี่มันหัวปักหัวปำ...มันขาดไม่ได้เอาซะจริง ๆ”

ครั้งหนึ่งอาตมาจำได้อยู่สวนโมกข์...ผัวกับเมียเขาจะนอนอยู่ด้วยกัน เขามีหอพักว่าหญิงก็ไปพักที่หนึ่ง ชายพักที่หนึ่ง เขาก็บอกนอนด้วยกันไม่ได้หรือ ? เขาบอกว่ามันขาดการลูบคลำ จับตม อะไรกันไม่ได้ เขาแยกกันไม่ได้...เถียงกับพระที่จัดที่พักให้

ปรากฏว่า พระก็กลุ้มกับพวกที่ขาดเนื้อหนังไม่ได้...ต้องนอนก่ายนอนกอด นอนกอด ส่วนเรานี่ นอนคนเดียวสบาย จะผายลมตอนไหนก็ได้ ไม่เห็นจะต้องมาอั้น...ให้คู่ข้าง นอนข้างลำบาก หรือเขาระบายมา เราก็ลำบาก นอนคนเดียวนี้...สบาย ! ไม่ต้องเหน็ดเหนื่อย ลูบ ล้วง ควัก จับ เสพสอด กอดจูบอะไรนี้ !

เดี๋ยวนี้ดูพวกดารา พวกเขาที่ไม่ได้บวชสิ ! พอแต่งงานกันก็... “โอ้โฮ ! จูบกัน” ส่วนพวกนักข่าวก็ประหลาด....“ข่าวอื่นละก็แวน...หาย แวน...หาย” แต่ข่าวดาราจูบกัณก็กลับเป็นข่าวแซ่ ! พอที่ข่าว...พระทำความดี “แหม ! แทบจะไม่ได้เห็นภาพเลย วึ่งปรี๊ด ! ผ่านปรี๊ด!” นี่ก็เป็นชะอย่างนี้

ก็สรุปว่า...ข้อนี้ได้วัน การที่เราเว้นเรื่องเนื้อหนัง แล้วเอาเวลาไปทำอย่างอื่น ไม่เสียเวลา จนกระทั่งมันได้เกิดความคิดว่า...

“เราจะบวชเพื่อทำงาน...รับใช้พระศาสนาพระพุทธเจ้า จะไม่เอาเหตุรับใช้กิเลสตัณหา ใครมันจะสวยแคไหน...มันชวนไปเสียเหงื่อกับมันไม่เอาเด็ดขาด ! ไม่ไปเด็ดขาด”

เราก็เลยเหลือเวลา “โอ้โฮ ! ปลุกต้นไม้ได้เยอะ อ่านหนังสือ

14 **บวชคืนักแล :** พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

เขียนหนังสือก็ได้เยอะ เวลาจะเดินจงกรม ทำกรรมฐาน เดินไปในส่วน ไ้ ! พอเดินหมดแรงก็กลับมานอน ไม่ใช่กายกอดกันจนหมดแรงแล้วจะเดินไปไหนก็ไปไม่รอด ก็เลยทำให้เมื่อมาคิดดู...

การบวชนี้มัน...ยอดก็ตรงนี้ ! ถ้าเว้นได้จริง ๆ เว้น...เรื่องเนื้อหนังได้จริง ๆ มันเป็นความบริสุทธิ์ ที่ญาติโยมเขาจะนับถือมากเลย ถ้าพระไม่มีความเสียหายเรื่องเพศ...เรื่องสีกา...แล้วละก็

เขาสรุปไว้อยู่ ๆ ว่า “เป็นพระชั้นยอดเยี่ยมได้เลย ! ก็คือเรื่องเงินกับผู้หญิง ถ้าเว้นได้จริง ๆ บวชแล้วเว้นเรื่องนี้ได้จริง ๆ แค่ 2 เรื่อง” โยมก็นับถือหัวปักหัวปำ...เทิดทูนอย่างสุด ๆ

ถ้าไม่ได้บวช เขาจะเทิดทูน อะไรคุณตรงไหนกันนักหนา คุณก็บักกาม มีกิมกักกัน แล้วก็...เดี๋ยวก็เอาน้ำกรดสาदनกัน เดี่ยวก็ฆ่าฟันกัน ศิกขิงนางขิงรักหักสวาท

“อ้อ ! ศิกขิงนาง” บางทีก็น่าทุเรศเหมือนกันพวกเด็กผู้หญิงสงสัยมันไม่เคยคิดเว้นพวกนี้...เขาตบกันเพื่อแย่งผู้ชาย ถ้าพูดง่าย ๆ หยาบ ๆ ก็แย่งผู้ชายกันถึงกับตบกัน เพราะว่าพูดตรง ๆ ก็คือ “แย่งท่อปัสสาวะอันเดียวกันนี้” เขาจึงต้องทำสงครามกัน

นี่เพราะว่าเขาไม่ได้บวชไป...ถ้าบวชแล้วเขาคงไม่คิดแย่งกันถึงขนาดนั้น เพราะเขาเริ่มมาพิจารณาเนื้อหนัง เป็นของปฏิภูล ! **ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง** ที่ลูบเส้ากันนี้เป็นของที่ปลงแล้ว...ดูแล้ว...ถ้าไม่บวชแล้วไม่มีโอกาสได้พิจารณา เพราะว่าการกรรมฐานข้อแรกที่พระอุปัชฌาย์...ให้แก่ผู้บวช คือ พิจารณา **ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง** ที่เรียกว่า “**ตจปัญจกรรมฐาน**” คือ ได้กรรมฐานข้อนี้มาเหมือนได้อาวุธเลย ทำให้เป็นตัวช่วย ให้เกิดเว้นเรื่องเนื้อหนังซึ่งคนอื่นหลงไหลคลั่งไคล้

เดี๋ยวนี้ดูสิ...เข่าบ้ำความสุขทางเนื้อหนัง จนเอาซากทารกไปทิ้งกัน ที่วัดอะไร...(วัดไผ่เงิน) เป็นพัน ๆ ซากทารก

นี่คือ...สุขากาก สุขเนื้อหนัง สุขต่ำ ที่คนไม่ได้บวชแสวงหากัน หัวปักหัวปำ

บางคนคนแก่...จนจะแถมฝาโลง แล้วยังมัวแถมกันเด็กอยู่เลย ก็เพราะนิสัยของคนที่ไม่เคยได้บวช เขาเคยแต่เบียด

โบราณเขาถึงเตือนว่า “อย่าเบียดก่อนบวช” ให้บวชชะก่อน แล้วค่อยไปเบียด มันจะได้ไม่หลง

ถ้า...ไปเบียดก่อนมีสิทธิ์ที่จะหลง จะรอดออกมายาก แต่ถ้าบวช แล้วไปเบียด มันจะยังพอ...รู้เท่า รู้ทัน รู้แก่ รู้กัน ถอนตัวได้บ้าง

แต่ว่า ! หากบวชไป แล้วเกิดเห็นสังขาร...เรื่องเนื้อหนังนี้ มันก็จะเว้นได้จริง ขอให้ปฏิบัติอย่างจริง ๆ มีสติไว้ถึงขั้นว่า...

“เออ ! เห็นแล้ว ๆ ได้ยินแล้วทั้งรูปทั้งเสียง พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า...

“เรามองไม่เห็นรูปประภคโตประภคหนึ่ง ที่จะครอบงำจิตใจของบุรุษแล้วตั้งมันอยู่ เหมือนรูปของสตรี ฯลฯ

ไม่เห็นเสียงประภคโตประภคหนึ่งที่ครอบงำจิตใจของบุรุษ และตั้งมันอยู่ เหมือนเสียงของสตรี

ไม่เห็นกลิ่นชนิดใดชนิดหนึ่งที่ครอบงำจิตใจของบุรุษ แล้วตั้งมันอยู่ เหมือนกลิ่นของสตรี

แล้วก็ไม่เห็นรสชนิดใดชนิดหนึ่งเกิดขึ้นครอบงำจิตใจของบุรุษ แล้วตั้งมันอยู่ เหมือนรสที่เกิดมาจากหรือเนื่องมาจากสตรี

16 บทสนทนา : พระราชธรรมนิเทศ (พระพรหม กฤดาโณ)

ไม่เห็นโณฏฐัพพะหรือสัมผัสผิวหนังชนิดใดชนิดหนึ่งเกิดขึ้น
ครอบงำจิตบุรุษ แล้วตั้งมั่นอยู่ เหมือนโณฏฐัพพะที่เนื่องมาจากสตรี

ไม่เห็นธรรมารมณ์อันใดอันหนึ่ง คือ ความคิด ความนึก ความฝัน
อะไรก็ตาม ที่ครอบงำจิตใจบุรุษ แล้วตั้งมั่นอยู่ เหมือนธรรมารมณ์ที่
เนื่องด้วยสตรี

พูดตรงกันข้ามก็ครอบงำจิตใจของสตรี...เหมือน รูป เสียง กลิ่น
รส สัมผัส ธรรมารมณ์ ที่มาจากบุรุษ ก็เป็นอันว่าพูดทั้งสองฝ่าย ไม่
เห็นอะไรที่จะครอบงำจิตของบุรุษ แล้วตั้งมั่นแน่นแฟ้นอยู่เหมือนเรื่อง
ที่เกี่ยวกับสตรี ; แล้วไม่เห็นอะไรที่ครอบงำจิตใจสตรี แล้วตั้งมั่นอยู่
เหมือนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องบุรุษ...(สุต. อัง. เอก.เล่ม 1 ภาค 1 หน้า 1)

แต่เราบวชนี่ สิ่งเหล่านี้ไม่ครอบงำเรา เราก็เป็นคนที่เราเรียกว่า
“สบายเลย” คนถูกครอบงำก็ไม่ถูกครอบ

ระหว่างเป็นคนมีครอบครัว แล้วถูกครว้ครอบ

กับคนที่ไม่ได้มีครอบครัว แล้วไม่ได้ถูกครว้ครอบ

แล้วเป็นคนโสด ก็ยังจะสบายไปอีกแบบหนึ่ง

แต่ว่าคนโสดยังมีอารมณ์อยากอยู่ ก็ไม่เป็นสุข บวชแล้วยังมี
อารมณ์ไม่เว้นเรื่องนี้จริง ๆ ยังก้อรอกก้อตึก เป็นพระเจ้าชู้ไก่แจ้ หมา
หยอกไก่ บางองค์ที่บวชไม่จริง ชอบบวชเล่น แล้วทำตัวเป็นหมา
หยอกไก่ เจอผู้หญิงก็...เพี้ยว ! กันก็มี พวกที่ผู้บวชไม่จริง...จะเป็นยังงี้ !

ถ้าบวชไม่จริงแล้วละก็...สีกาพายเรือผ่านหน้ากุฏิ เดินผ่านหน้า
กุฏิทำเป็น...เพี้ยว ! ๆ คึกคะนอง อย่างที่เขาพูดว่า...

แบบเจ้าชู้	ประตูดิน	ถวิลหา
ชอบพูดจา	หน้าทะเล้น	เน้นความใคร่
ทำยักคิ้ว	หลิวตา	หาเกี่ยวไป
เจ้าชู้ได้	ไม่เลือกที่	มากลิสลา

คิ้วก็ไม่มีแต่เลือกยักคิ้วใส่สีกา นี่คือ พวกบวชเล่น พวกบวชคึก
คะนอง

แต่ถ้าบวชจริงนี่ จะมีสติตรงผัสสะ พอเห็นสีกาสวย... “เออ !
เห็นแล้ว...ระวัง ๆ ๆ อย่ารัก อย่าชัง อย่าวูบวาบไปกับมัน”

เดี๋ยวนี้คนที่ไม่ได้บวช เห็นเมียเขาสวย...วูบ ! เห็นผัวเขาหล่อ...
วูบ ! ก็ไปเป็นกิ๊กเป็นอะไรกับเขา ไปปิ่นต้นจี้กับเขา นี่แหละ ! จงให้รู้
ไว้เถอะว่า บวชมันเป็นอย่างนี้ และอีกอย่างหนึ่ง....

บวชแล้ว เราเว้นการพูดหยาบ พูดเพ้อเจ้อ พูดส่อเสียด พูดไร้
สาระ มาพูดอะไรที่เป็นอรรถเป็นธรรม

พอพูดแล้ว...แหม ! ที่ทำให้อาตมาตะลึงจริง ๆ ในการบวชนี้ !
สำหรับคนอื่นอาจจะมีจังหวะได้ เหมือนกับอาตมาได้เทศน์ แล้วใส่
เทพคาสเซ็ทสมัยที่ดังที่สุด !

เขาบอกมีคนเอาเทปไปขายได้ตั้ง 40 ล้านบาท เปิดกัน

บนรถเมล์ รถทัวร์ สถานีต่าง ๆ ตามสถานที่ทำงาน ในสวนยาง กรีด
ยางไป เปิดไปฟังไป...นี่ ! คือ คำพูดของนักบวช ของคนบวช

ส่วนพวกที่พูดเพื่อเจ้อ พูดหยาบคาย เต็มวันดูสิ...แกนน้ามื้อบ
นี่ พูดกันยังงัย ! พูดกัน แล้วก็มีแต่เรื่องแตกร้าง หยาบคาย แหกแยก

พอเราพูดอะไร...เป็นอรรถ เป็นธรรม พูดไป พูดมา เขาเชื่อ
ถือในคำพูด เขาไปเลิกเหล้า เลิกยา เพราะเราได้

**คำพูดเราเลยปาก...เป็นบุญ บวชนั้นะ ปากเป็นบุญ
มากกว่าอีก เพราะวัน ๆ หนึ่ง ก็ให้ศีลให้พร ปากก็ได้บุญ
ตลอด ไม่ได้ตำ ได้แข่ง ได้สาปใคร ได้พูดลามกสกปรก**

ส่วนพวกนั้นะ ปากเปียกปากแฉะ กับในเรื่อง...บาป ๆ เรียก
ว่า “ปากอัมมมงคล” “ปากไม่มีกุศล”

พอบวชแล้วได้สวดมนต์บ้าง ได้พูด ได้เทศน์ได้สอน โอ๊ย !
พูดง่าย ๆ ว่า ชายไทยถ้าไม่ได้บวช พูดไปก็คงไม่มีใครอยากเชื่อ...

บางทีไปเป็นพ่อใคร...เมียเขาก็บ่น

“โอ๊ย ! ได้ผัวเขาคอนเหมือนได้ผีเข้าบ้าน มันหลอกไม่เป็นเวล่ำเวลา”

เห็นไหม ? คำพูดคำจาไม่ได้เรื่อง ไม่มีใครเชื่อถือ

แต่เป็นพระที่พูดจริง ทำจริง นี่ ! อาตมาเห็น คนเขาจ้องฟัง
หลวงพ่อกุโธทาส ฟังพระพรหมคุณาภรณ์ เวลาท่านเทศน์ออก
โทรทัศน์ อาตมาก็ยังนั่งอยากรู้อยากเห็น ฟังอยู่ เพราะว่าท่านพูดมีอรรถ มี
ธรรม มีสาระ ที่ฟัง มีที่อ้าง ที่อิง เป็นสุภาษิต วาจาสุภาษิต

เดี๋ยวนี้เขาพูดอะไรกัน ? พวกเด็กผู้หญิง...“เรียนไปก็ปวดหัว
มีผลดีกว่า”

บทสนทนา : พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

19

โอ้ ! สันดาน ไปเอาภามาจากไหน ? “อกหักดีกว่ารักไม่เป็น”
นี่เขาพูด...แล้วมันโง่เอาออก เอาใจไปให้เขาหักทำไม ?

ไม่ลองมาฟังของพระดูบ้าง อาตมานี้ ยอมเลย ยอมโง่...ในเรื่อง
ความรัก ก็เลยพูดให้เด็ก ๆ เขาฟังว่า...

**“ฉันยอมโง่ เรื่องความรัก แต่ขอฉลาด...รักษาใจ ไม่ให้ใคร
หักอก”**

นี่เป็นพระแล้วก็จะนึกพูด แต่เรื่องอะไรที่จะหักห้าม ยับยั้ง เบรกร
รั้ง ไม่ใช่ไหลลื่นไปกับกิเลส พูดกันสงัดไปเรื่อย ๆ โอ้ ! ถ้าไม่ได้บวช
ไม่รู้จะพูดคำนี้เป็นหรือเปล่า...ในเรื่องที่ว่า **“ยอมโง่ให้ความรัก แต่
ขอฉลาดรักษาใจไม่ให้ใครหักอก”**

เชื่อว่า ! คงไม่เป็นหรอก แล้วที่จะพูด แล้วเป็นเงินล้าน เอา
มาสร้างโน่น สร้างนี้ ได้คงยาก...ปากเงินล้าน เพราะได้บวชแท้ ๆ เลย

ถ้าไม่ได้บวช คงไม่ได้เป็นนักร้อง จะร้องเพลง สักเพลงอัด
อัลบั้ม...คงขายไม่ออก แล้วก็พูดดังฮึดติดเป็นสโลแกนว่า

“โกรธคือโง่ โมหะคือบ้า”

เขาก็ไปใช้กันเยอะ

**“ขยันให้เหงื่อออกทางขมขื่น ดีกว่าขี้เกียจแล้วยากจน น้ำล้น
ออกทางตา”**

อย่างนี้ ! แล้วก็พูดอะไรที่มันติดหูติดตาคนไป

นี่ ! ถ้าไม่ได้บวช ก็ไม่รู้คำพูดอาตมา จะหายไปกลางอากาศ
ไม่ได้...ไปพูดกันต่อ ที่น่าฟัง ก็คือว่า พูด...แล้วเอาเทป-หนังสือไปแจก
แม่ค้าในตลาด โอ้ ! ปากแม่ค้านี้ เขาก็ช่วยพูดขยายหลักธรรมกันต่อ
ไปอีก หลักธรรมของพระพุทธเจ้าก็แพร่ต่อไปอีก

โห้ ! แสดงว่า บวชนี้มันดีจริง ๆ นะ ใคร...ไม่เคยบวชก็ลองดู
ลองดู...สักตั้งหนึ่งน่า ! ลองบวช...ชิมลองดูก็ได้

ถ้าดี...ก็อยู่ต่อ ถ้าไม่ดี...สึกไป ก็ยังเป็นพ่อพันธุ์ที่ดีนะ อย่าง
น้อย ๆ ก็เป็นผู้บำเพ็ญ...ที่ไม่พาบ้านแตกสาแหรกขาด ไม่สร้างนรก
ในบ้าน อาจจะให้ลูก ๆ ในบ้านร้องครวญเพลง...“**บ้านคือวิมานของเรา**” “**พ่อเราก็เป็นพ่อพระ แม่เราก็เป็นแม่พระ**”

โห้ ! สวรรค์เลย นี่แหละ ! ที่เขว่บวช แล้วพาพ่อแม่ขึ้นสวรรค์
พาครอบครัวไปสวรรค์...ก็ลองดู !

ใครสร้างโบสถ์ สร้างวิหาร สร้างเจดีย์ ทอดกฐิน ผ้าป่า นี่ !
เขาบอกอานิสงส์ได้ไม่มาก

แต่ถ้าบวชนี้...ตัวเองก็ได้ ญาติก็ได้ สังคมก็ได้ ศาสนาก็ได้
แล้วข้อสุดท้ายเลย “การเว้น” ที่เว้นเหล้า เว้นยา...แหม ! แต่
บวชไม่เว้นนี้

บางองค์ก็น่าสมเพช ! บวชแล้วพอไปบิณฑบาต ยังสูบบุหรี่...ไม่
กระดากปาก ไม่กระดากสายตา...คนเขามอง

นี่ ! บวชแล้วใจ...ไม่เว้น บวชแล้ว...ยังเป็นขี้เหล้าขี้ยา แม้กระทั่ง
หมากพลู บุหรี่ อะไร ! เว้นไม่ได้ของนิดเดียว บุหรี่มวนเท่านี้วก้อย หลวง
พ่อปัญญาท่านบอกว่า “**ตายชะ ! ในการต่อสู้ ยังดีกว่าอยู่อย่างคนแพ้**”

บุหรืตัวเท่านี้วก้อย สู้อะไร ! แล้วจะไปสู้อะไร ! ละ...ไม่ได้ แล้วจะ
ไปละอะไร !

ฟังแค่นี้เอาตมาว่า สบาย ๆ สบายเลย พวกลิโพ กระทั่งแดง
ไม่ต้องไปกินทุกวัน เออ ! ๆ นาน ๆ ที่ บางคนนี่ แหม ! กระทั่งแดง...เย่อ
แรง ๆ กินแล้วไม่เห็นจะออกแรงเลย กินอนหมดแรงเหมือนเดิม

บวชคืนักแล : พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

21

มันอยู่ที่ใจ...เข้มแข็ง แล้วร่างกายมันก็เข้มแข็ง ฮึดสู้ ! ทำได้ !
เพราะฉะนั้น การบวชนี้ ทำให้เราได้เว้นเรื่องยาบ้า ยาเสพติด
ถามว่า “ถ้าบวช แล้วถูกอบรม ฝักฝน ฝักฝืน ฝักหัด
ให้...เว้น ๆ ๆ ๆ ๆ จริง ๆ”

ที่ว่าบวชจริง ปฏิบัติ...เรื่องเว้นจริง ๆ แล้วก็เผยแผ่...ชวนคนให้
เว้นกันได้จริง ๆ แล้วจะไม่มีปัญหา...เรื่องยาเสพติด แต่ที่เห็นมีกัน
พอติดคุก...ก็คั่นกันในคุกกระเจิดกระเจิง

เสียงบประมาณเท่าไรรู้มัยนั้น...เอาตำรวจสี่ห้าร้อยคนไปล้อม
คุก ตรวจค้นนี่ ค่าเบี้ยเลี้ยงคืนหนึ่ง...อย่างน้อยก็สองร้อยสามร้อย เพราะ
ไปตรวจตึก ๆ ทำ...ให้เสียงบประมาณแผ่นดิน

นี่ ! เป็นเพราะไม่ได้บวชใจ ไม่ได้เว้นใจ มันก็เลย...เล่นมั่ว เล่นยาบ้า เล่นกันเป็นวรรคเป็นเวร แล้วก็จ๊ะโง่

จะโง่...เรื่องพรรณนี้ ถ้าไม่บวชนี้ มีสิทธิ์ที่จะโง่ แล้วพวกที่มาติดกันตอนบวชนี้ ส่วนใหญ่ก็ติดมาก่อน โง่มาเสียก่อนนี่

ถ้ามาฉลาดบวชแล้ว...เอามาเลย ! แล้วอย่างที่เขายก... “ยาบ้าเป็นพิษภัย” ที่จริงไม่ใช่ !

แต่เป็นที่ **“มิจฉาทิฐิ”** ของเราเองที่ไม่ได้ฝึกฝน อบรม เรียนรู้ จนเห็นผิดเป็นชอบ เห็นชั่วเป็นดี เห็นกงจักรเป็นดอกบัว ทำตัวเหมือนเป็นแมลงเม่าบินเข้ากองไฟ กันไป

เอามั้ย ! ลองเอายาบ้าแสนเม็ดใส่ย่าม แล้วแขวนในกุฏิพระพยอม

อาตมารับประกันได้เลย...ยาบ้า มันจะทำอะไรเราได้ มันก็อยู่ในห่อ ในย่าม ในแพ็ค สิบปี มันก็หมดอายุ เสื่อม ฝ่อ แล้วจะทำอันตรายเราได้ยังไง

เพราะเราบวช แล้วเราฉลาด **ศีล สมาธิ ปัญญา** นี่มันสุดยอดเขาเรียก **“ไตรสิกขา”**

บวชเรียน บวชจริง บวชเรียน ก็เรียนเรื่องระเบียบวินัย จัตุวินัย ชีวิต บริหารจัดระเบียบวินัยชีวิต

ชีวิตเรานี้ ฝึกควบคุมตัวเอง ทำไม ! ต้องไปให้ผู้...คุณ ๆ สร้างคุณ สร้างตระกูลก็เอาเงินภาษีราษฎร สร้างเสร็จแล้วก็เอาข้าราชการจ่ายเงินเดือนผู้คุมก็เงินภาษีราษฎร เสร็จแล้วก็มาคุมราษฎร...ที่โง่ !

หรือบวชแล้วเขายังเรียกบัณฑิต พอเวลาสักไปเขาเรียก “ทิด” เขาเรียกบัณฑิตบ้าง แต่ก็มี “ไอ้ทิดถึกทื่อ” ก็มี สึกไป แล้วไม่รู้เรื่อง เพราะ

บวชด้นักแล : พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

23

เขาไม่เรียน

บวชจริงต้องเรียนจริงด้วย ปฏิบัติจริง ช่วยกันเผยแผ่จริง
อาตมาทำงานเผยแผ่มาเป็นเวลา 30-40 ปี

เดี๋ยวนี้ ชื่นใจที่ได้ยินคำพูดจากเด็ก ๆ “นี่ ! ฟังหลวงพ่อ...ตั้งแต่
อยู่มัธยม เดี่ยวนี้ ! งานการก้าวหน้า ยังจำหลักธรรมคำสอนหลวง
พ่อมาใช้”

เขาพูดให้เราได้ฟังอย่างนี้ว่า “ชีวิตเขาดี เพราะเรา”

ถ้าไม่ได้บวช จะได้ยินไหมนี่ ? คงไม่ได้ยินนะ ! เพราะไม่รู้ทำดี...
ให้ใครดี จะไปแนะนำสั่งสอนใครให้ดี แล้วเขาจะลด ละ เลิกความ
ชั่วร้าย...มาเป็นคนดี จนมั่งมีศรีสุข

โธ่ ! เกิดมานี้...ไม่มีอะไรดี เท่ากับเห็นคนเขาดี เพราะเราเป็น
ต้นเหตุ

คนเราทั่วไปนี่ ชอบเป็นต้นเหตุ...ของความชั่วร้าย รด
ชนกัน...ก็มันเป็นเหตุ ชั่วของหาย...มันเป็นเหตุ

ส่วนเรานี่...กลายเป็นว่า เออ ! บวชแล้วนี่ เป็นต้นเหตุ...ให้คนละ
เล็ก เว้น ตามความหมายของบวช

เราเว้นด้วย แล้วชวนคนอื่นเว้นอีก “โธ่ ! มันกลายเป็น
เป็นลูกโซ่ ของการเว้น” มันเป็นการลากจูงไปสู่ความเว้น
มันก็เลยยิ่งสุดยอเลย แล้วก็บวชต่อไป ตลอดไป

แล้วก็แปลกนะ ! “บวชเป็นพระ”

เขาบอกข้าราชการเกษียณ แล้วก็ไปนั่งเหงาเศร้าอยู่ที่บ้าน
พวกเออร์ไปก่อน...ยิ่งไม่รู้จะอยู่กันยังไง

แต่พระนี่ประหลาด ! ยิ่งอายุเลยเกษียณ...ยิ่งสบาย เขาเรียก
“อยู่ตัว” “ขลังแล้ว” เริ่มมีขลัง

“ขลัง” ในที่นี้ไม่ใช่เสกเสือกอะไรเก่ง หมายความว่า เขาเชื่อมั่น
ว่า เราเนี่ยคงเอาตัวรอดได้ด้วยพรหมจรรย์ คงไม่ต่างพร้อย คงไม่เสียหาย
เขาก็เคารพนับถือ กราบไหว้ ทำบุญทำทาน...ก็ทำสนิทใจ

รู้สึกว่ามันปลื้มใจตรงไหน ? เขามองเรา...เป็นเนื่อนาบุญ !

ถ้าบวช...จริงนะ ! ถ้าบวช...ไม่จริง ! ก็มองเป็นเนื่อนรกไป ก็หลาย
องค์

ฉะนั้น พวกเนื่อนรก คือ พวกบวชไม่จริง

ถ้าบวช...จริง ๆ ก็จะเป็น...เนื่อนาบุญ เขาอยากจะ...หว่านบุญ
เขาอยากเห็น...ความงอกงาม ในบุญที่เขาทำ

เราก็เลยกลายเป็นต้นบุญ ต้นกุศลอะไรไป...

แล้วถ้าไม่บวชนี้ แล้วจะกลายเป็นอะไร...หัวหน้าโจร หัวหน้า
แก๊ง ขาใหญ่ในคุกอะไรทำนองนี้

เออ ! อาตมาคงไม่ถึงขั้น...เป็นขาใหญ่ ในวงการผ้าเหลือง แต่
ก็สบายไปอีกแบบหนึ่งแหละ แล้วก็ไม่มีใครมาตามล่า นี่ ! มันสบาย
ตรงนี้

เพราะฉะนั้น อยากให้คนมองเห็นว่า...**“บวชจริง เรียนจริง
เผยแผ่จริง ปฏิบัติจริง”**

แล้วมันได้ผล...จริง ๆ คือ มันจะได้จริง ๆ

สบายเลย ! บุหรีไม่ต้องสูบ ไม่ต้องเสียนยา

คำว่า **“เสียน”** แหม ! เสียนตำ เราเนี่ย มันทรมาณเรา...เปลืองมัน
ก็แปลบ !

บวชคืนักแล : พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

25

พวกที่พอติดเหล้า ติดยาไม่ได้กิน...มันก็เสียน ไอ้คนโง่ตันเอ
เสียน...มาทำไม ? ทำให้มันติดไปทำไม ? แกว่งไปทำไม ?

ที่เขาเรียก “แสหาเสียน”

“แสหาทุกข์”

“แสไปหาเหล้า หายา มากิน มาติด”

“แสแกว่งเท้าหาเสียน เสียนก็ตำตด”

“แสไปหาอะไรมากิน มาติด ไม่ได้เว้น ไม่ได้ละ ไม่ได้เลิก”

แต่พอเป็นนักบวช ได้บวชนี้ ก็คิด...แต่เรื่องจะละ จะเลิก พอละ
ไม่ได้ เลิกไม่ได้ก็อายเขา

ชาวบ้านบางคนนี่ เขาถือศีล เขาละ เขาเลิกได้ เราก็ต้องละ
ต้องเลิกได้มากกว่าเขา มันก็เลยทำให้เรา เข้มแข็งในการละ เลิก เว้น
เหมือนอย่างทีกล่าวนมาตั้งแต่...

เว้นการใจดำอำมหิต

เว้นการลักขโมยละโมภโลภมาก

เว้นการบ้าความสุขทางเนื้อหนัง

เว้นจากการพูดจาให้มันเป็นปัญหา ให้เขาเกลียดปาก พูดแล้ว
ไม่มีใครให้เครดิต

แต่พอมาบวชนี้ ก็ได้เยอะเลย แล้วเรื่องละ เว้น ในเรื่องเสพ
ติด ที่ใครเขาถูกตรวจฉี่นี้

อาตมาเชื่อว่า...ชาตินี้ ! ไม่มีใครจะเอาพระพยอมเป็นข่าวฉี่สี
ม่วงอะไรทำนองนี้ ไม่ต้องมี คงไม่มีตำรวจหน้าไหน...อยากจะมาตรวจ
ฉี่พระพยอม

พวกเด็กทั่วไปที่ต้องโดนตรวจฉี่ เพราะไม่บวช แล้วโง่ ! แสไป

26 บวชคืนักแล : พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

หาเรื่องโน้น เรื่องนี้ ติด แทนที่จะเว้น...ก็ไม่เว้น

**“ควรเว้นในสิ่งที่ควรเว้น...ไม่เว้น ทำ...ในสิ่งที่ควรทำ
ควรประพฤติ”**

บวชแล้ว สรุปว่า มั่นยอดเยี่ยมตรงที่ รู้จักเว้นในสิ่ง
ที่ควรเว้น รู้จักประพฤติในสิ่งที่ควรประพฤติ

คนเราที่ทำตัวเป็นตัวปัญหา ตัวจัญไร ตัวเสนียดนี้ ก็คือ เขา
ดันไม่เว้น ในเรื่องที่ควรเว้น

เหล้ายาเขา...ควรจะเว้น แล้วก็ไปกินติดกันงอมแงม

ขบถเถา ชนกันอุบัติเหตุ...สงกรานต์ ปีใหม่

นี่ ! ก็ จัญไรแท้ ๆ เลย เพราะไม่เว้น แล้วน่าจะประพฤติตัวให้
ดีงาม กลับประพฤติตัวเป็นเสนียด เขาเกลียด เขาชัง

นี่แหละ ! จึงเรียกว่า “บวชมันสุดยอตตรงนี้” รู้จักเว้นในสิ่งที่ควรเว้น ตามความหมายของ คำว่า “บวชจริง” แล้วก็ประพฤติ หาข้อประพฤติ ปฏิบัติที่ทำให้ตัวเองนี้ อยู่อย่าง...เบา แล้วก็หลุด แล้วก็รอด ปลอดภัยด้วย

นี่ ! หลุด รอด ปลอดภัย ก็ด้วยหวังว่า ใครอ่านมาถึงตอนนี้ แล้วโน้มเอียงใจ บวชได้บ้าง ก็เชิญ ! ที่วัดอาตมายังรับอยู่...สำหรับบวชจริงนะ ! แต่ถ้าบวชเล่น...ก็ไปบวชที่อื่นเถอะ ! แล้วก็ยังมีพระบาลีว่า

“อะปิ รัชเชนะ ตัง วะรัง”

บรรพชานันเป็นสิ่งประเสริฐกว่าการเป็นจักรพรรดิ

การบวช หรือการบรรพชานี้ ประเสริฐกว่าเป็นจักรพรรดิ เพราะอะไร?

เพราะว่าจักรพรรดินี้ ยังไงก็ยังมีนอนหวาดผวาว่า “จะมีคนชิงราชบัลลังก์” ซึ่งจะมีการลั่นล้างกษัตริย์...ถูกฆ่ามาไม่รู้กี่องค์ ในโลกนี้ แล้วจึงนอนหวาดระแวง

เคยมีพระรูปหนึ่งที่เคยอยู่ในเวียงวัง ลองคิดดู...ขนาดไม่ต้องเป็นจักรพรรดิ เป็นถึงเจ้าชาย มีอยู่ 6 องค์ ๆ หนึ่งที่ พอออกบวชชื่อ พระภัททียเถระ ไปนอนอยู่ตามโคนไม้ ป่าช้า และเรือนว่าง จะเปล่งอุทานเสมอว่า “สุขหนอ... สุขหนอ...”

คนก็แปลกใจว่า...ทำไม !

เขายกกว่าตอนที่อยู่ในวังนี้...มันน่ากลัว ! เพราะว่าญาติผู้ใหญ่ หลายฝ่าย หลายคน ชิงดี ชิงเด่น แย่งบัลลังก์กัน เขาก็นอนสะดุ้งกลัว ! กลัวอะไรบ้าง ?

28 บทนี้ : พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

“กลัวทรัพย์สิ้นจะหายบ้าง กลัวตำแหน่งอำนาจจะถูกแย่งบ้าง
กลัวคนรักจะโดนแย่งบ้าง”

นอนกลัว ! อยู่ในวัง ทั้ง ๆ ที่มีมหาดเล็กคนคอยดูแล ยามอะไร
เยอะแยะไปหมด แต่พอมายู่คนเดียว โคนต้นไม้ กลับบอก “สุขหนอ ๆ ๆ”

ลองคิดดู แสดงว่า การบวชนี้นั้นต้อง...ยอดเยี่ยม !

ฉะนั้น จึงได้มีคำกล่าวว่า...การเป็นจักรพรรดินี้ ซึ่งเราดูว่า
จักรพรรดิญี่ปุ่นหรือที่ไหน ๆ ก็ตาม เขาก็ต้องมีเรื่องวงศ์วานวงศ์เครือ
ญาติ ที่จะต้องมีปัญหาแน่นอน !

เราก็ดูเถอะ...เริ่มตั้งแต่ข้าวเจ้าหญิงไดอาน่ามาแล้วนี่

ไม่อยากพูด...ก็แล้วกันว่า ถ้าจะพูดว่าถ้าเป็นเจ้าหญิงไดอาน่า
กับเป็นนักบวช มันสุขกันคนละโลกเลย เป็นแม่ชี เป็นภิกษุณี...ก็ดีกว่า
เยอะ !

ชีวิตนักบวช

ชีวิตนักบวช ต้องอาศัยอยู่ด้วยปัจจัย 4 ก็คือ...

- 1) อาหาร (บิณฑบาต)
- 2) เสื้อผ้า (จีวร)
- 3) ที่อยู่อาศัย (กุฏิ-เสนาสนะ)
- 4) ยารักษาโรค (เภสัช)

ที่เริ่มต้นเรื่องนี้ ก็เพราะว่าในอุปถัมภ์ปฏิบัติ ท่านบอกว่า จะบวชให้ดีไม่มีความผิด...ไม่ประพฤติก่อความเสียหาย...ก็ต้องเข้าใจเรื่อง...กิน นอน สังวรระวัง เหล่านี้เป็นที่ตั้ง

นี่มาเริ่มดูว่า ! บวชนี่...เรื่องกินนี่ได้อย่างไร ?

กิน ก่อนจะฉัน จะบริโภค พระองค์ให้ปัจเจกชน...คือ พิจารณาว่า กินเพื่ออะไร? จะได้ไม่หลงใหล ตะกละตะกลาม กินมูมมาม แล้วก็มีการสอนเรื่องมารยาทการกิน ไม่ให้ดัง “ซัดซาด จู้จ๊ับ” ไม่ใช่อ้าปาก ! คอยตั้งนานกว่าฉันจะถึงปาก, ไม่ให้อ้าปากคอยค้ำนาน ก็เป็นเรื่องค่อนข้างที่จะฝึก !...มารยาทในการกิน แต่ที่ลุ่มลึกไปกว่านั้น

เชื่อว่าหลายท่านที่ไม่เคยอ่าน...เจอคำสอนที่ว่า การรู้จักกำหนดการกินดี ๆ จะทำให้เราละเรื่องอื่น ๆ ได้เยอะ เช่นกาม ! เพราะขณะกิน ขณะเคี้ยว ขณะขยับ...ปาก ล้นทะล่อม เกิดความเอร็ดอร่อย...ก็ทำให้พิจารณาสัมผัสอื่น ๆ ได้เหมือนกัน เมื่อ ! รสอาหารสัมผัสลิ้น แล้ว

30 บทสนทนา : พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

เมื่อมีอย่างอื่นสัมผัสอวัยวะส่วนต่าง ๆ แม้กระทั่งอวัยวะเพศ เราก็จะกำหนดรู้ได้ว่า...ขณะที่สัมผัสนั้น ทำไม ? ถึงต้องเกิดอาการที่เรียกกันว่า เวทนา

สุขเวทนา จากระสออาหารที่แตะลิ้น ต้องเคี้ยว ต้องกลืนกิน บางทีกินมากอึด ! อึดอัด ! ท่านก็สอนว่า...ใกล้จะอึด ! เหลือสัก 5 คำ 7 คำ ก็หยุด แล้วดื่มน้ำ...มันจะทำให้เกิดความพอดีไม่อึดอัด ! แล้วก็ยังมีความอะไรที่ลึกซึ้ง แบบว่า...เราจะมาทำบาปเพราะเห็นแก่กินกันทำไม ? ในเมื่อมันก็...วูบ ๆ วาบ ๆ อร่อยปลายลิ้นแล้วก็หายไป

เรื่องนี้เคยมีนักบวชที่ชื่อดังที่สุดในประเทศไทย สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) ท่านชอบฉัน...แกงส้มดอกแค เมื่อท่านอยากฉันก็บอกโยมอุปัฏฐาก หรือโยมที่ปวารณา (ว่าอยากจะได้ ! อยากจะฉันอะไร ! ให้บอก) มีคนแก่คนหนึ่งก็อยากจะแกงตามที่ท่านขอ ร้องมา หรือว่าบอกมา ก็ไปปั่นต้นดอกแค หล่นลงมาได้ยี่สิบ ! พอสมเด็จพระพุฒาจารย์เข้าก็เลยบอกว่า “นี่เป็นเพราะความอยากกินของเรา ทำให้คนอื่นลำบาก ต้องหล่นมาเจ็บ” ท่านก็เลยฉัน แล้วอมไว้ในปากไม่ขยับลิ้น ขยับกรามบดขยี้อาหารเลย แล้วสักพักหนึ่งท่านก็เอาแกงส้มไปอยู่ที่ศีรษะท่าน บอก “นี่มันอยากกินจนคนอื่นเขาลำบาก..” ท่านก็เลยเหมือนกับประชดกิเลสชะบั้ง แล้วหนัก ๆ เข้า ท่านก็กระทำอย่างนี้ กำหนดอย่างนี้

ในเรื่องอาหารการกินแบบนี้ มันก็เป็นปัญหากันมาก ! เดี่ยวนี้ปนกันเหลือเกินของกินแพง ๆ ข้าวของแพง

แต่แปลกไหม ? เวลากินยาบ้ากันเม็ดละ 100-200 บาท ไม่เห็นใครไปร้องทุกข์กระทรวงพาณิชย์อะไรกัน !

สรุปว่า ! เรื่องกินนี้ ถ้าได้เป็นนักบวช แล้วได้บั้งเวกขณ คือ

บวชด้นักแล : พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

31

พิจารณาก่อนฉันทุกครั้ง ก่อนจะทำอาหารเข้าปากทุกครั้ง มันจะสร้างสติปัญญามากกว่าคนที่หลงกินพิสดาร กินเหล้า กินก๊าดตาการ กินสูง แล้วตกเจ็บ

บางคนทั้งเห็นแก่กิน และทำบาป เพราะเห็นแก่ปากแก้ท้องและในที่สุด...ก็ถึงขนาดเป็นหนี้เป็นสิน ก็เพราะเห็นแก่กิน แล้ววันหนึ่ง ๆ ก็จะหมดเวลาไปกับการกินอย่างน่าเสียดาย

แต่พอเป็นพระนี่ฉันมือเดียวก็เหลือเวลาศึกษาพระธรรม ปฏิบัติธรรม สวดมนต์ภาวนาได้มากมาย พิจารณาทุกข์ได้มากมาย...

ก็กลายเป็นเรื่อง...ฉลาดในการกิน แล้วก็จะยังรู้สึกว่าจะ...ต้องทำงานให้คุ้มค่ากับการกินก็มีพุทธสุภาสิต

“ยถา ภูตตณฺจ พฺยาหฺร”

“จงทำงานให้คุ้มกับอาหารที่ทานเข้าไป”

รวมแล้วเป็นบทสอนเรื่องอาหารการกินนี่ เป็นเรื่องต้น ๆ ก็ค่อนข้างที่จะละเอียดอ่อนสามารถเอามากำกับชีวิตให้ฉลาด...เรื่องกินจนไม่ทำบาป เพราะเห็นแก่ปากแก่ท้อง เห็นแก่กิน นี่แหละ ! มันถึงเป็นเรื่องที่ สรุปคำเดียวว่า**ไม่ต้องทำบาป เพราะเห็นแก่กิน ถือว่าเป็นความดีข้อแรกของการบวช**

ข้อที่สอง เรื่อง...สบง จีวร เสื้อผ้าอาภรณ์พระมีสี่เดียว..ไม่ต้องเลือกสีไหน สีนี้ คำว่า...เลือกสีไหน สีนี้ ไม่ได้หมายความว่า...เลือกเหลือง เลือกแดงเข้าข้างใดข้างหนึ่ง

แต่หมายความว่า...ยุ่งยากมากเรื่องจะเสียเวลาพิจารณาจะเอาสีไหนไปดี พระนี่ ! ไปงานศพ...ก็สีเดียว ไปงานแต่ง...ก็สีเดียว แล้วเข้าไปเทศน์ในกระทรง ในเวียงวัง... ก็ ! สีเดียวเรียกว่าไม่ต้องมีจีวรปานสวิส อะไรที่มันแพงเกินควร แล้วถ้าเป็นสมัยก่อน ผ้าเปราะฝุ่น เปื้อนฝุ่นที่เรียกว่า **“ผ้าบังสุกุล”** มิได้ติดใจหลงใหลในแฟชั่นทันสมัย ไม่เคยใส่จีวรแล้วไปเทียบกับแฟชั่นของใคร ใส่ไปอย่างสบายใจ บางคนใส่เสื้อ แล้วก็มานั่งทุกข์ของเราตกรุ่น...ของเขามาใหม่ เกิดทะเลาะทะเลาะแย่งกันทุรนทุราย อยากจะมีแฟชั่นใหม่ ๆ เหมือนเขา...แล้วก็แข่งกันตามสมัย จนกระทั่งบอกว่า ! มันเป็นกาก เป็นขยะเอาไปทิ้งไปขว้างกันเยอะแยะไปหมด

ความดีเรื่องตกแต่งร่างกาย เนื้อหนัง พระนี้แทบจะไม่ต้องอโน้น ขังขอบ เขาก็มาถวายจนกระทั่งอาตมาต้องบอกต้องเตือน “โยม ! อย่าถวายไตรจีวรพระมาก” ถวายกันมากเกินไป !

อาตมาใช้จีวรผืนหนึ่งบางที่ดั่งสอง-สามปี ปีหนึ่งโยมถวายตั้งเจ็ด-แปดไตร สิบไตร ยี่สิบไตร...มากเกินไป ! จึงกลายเป็นส่วนเกิน แล้ว

บทสนทนา : พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

33

ก็อยากจะเล่าสรุปรายละเอียดว่า มีเหตุการณ์ที่พระมหาลีของ พระเจ้าอุเทน แห่งนครโกสัมพี เลื่อมใสในการแสดงธรรมของพระอานนท์ จึงได้ถวายจีวรจำนวน 500 ผืน แต่พระอานนท์ ที่เป็นผู้ประหยัดและ จลลิตในเรื่องนี้มาก เมื่อพระเจ้าอุเทนสงสัยก็ตำหนิพระอานนท์ว่า เรื่อง การใช้สบง จีวรนี้ ใช้อย่างประหยัดหรือเปล่า ? ท่านก็บอกว่า...

“เพื่อแบ่งถวายแก่พระภิกษุผู้มีจีวรเก่าคร่ำคร่า”

“จะเอาจีวรเก่าคร่ำคร่าไปทำอะไร”

“เอาไปทำผ้าปูที่นอน”

“จะเอาผ้าปูที่นอนเก่าไปทำอะไร”

“เอาไปทำผ้าปูพื้น”

“จะเอาผ้าปูพื้นเก่าไปทำอะไร”

“เอาไปทำผ้าเช็ดเท้า”

“จะเอาผ้าเช็ดเท้าเก่าไปทำอะไร”

“เอาไปโขลกขย่ำกับโคลนแล้วฉาบทาฝา”

ถึงขั้นเรียกกันว่า “นักบวช” ไม่มีการใช้ คำว่า “เปลือง” ทรัพยากรธรรมชาติจะไม่มีคำว่าเปลือง

ต่อมาก็คือ ที่อยู่อาศัยกุฏิ ท่านก็ได้ให้ตกแต่งมากมาย ถ้า ไปทำใหญ่เกิน นั่งตกแต่งกุฏิเกิน มีพระรูปหนึ่ง (พระธนิยะ) จึงคิดสร้าง กุฏิดิน เพราะเป็นผู้ชำนาญในการผสมดินปั้นหม้อมาก่อน จึงเอาดิน เหลวมาขย่ำ แล้วทำเป็นกุฏิดินล้วน เอาหญ้าไม้และมูลโคมาผสมกุฏิที่ ทำไว้แล้ว ให้เป็นกุฏิดินเผา สวยงามมีสีแดงดั่งตัวแมลงเต่าทอง ก็นั่ง

34 บทนี้กล้า : พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

ตกแต่ง สวยงามอวดก็เลยถูกสั่งให้ถูกอาบตีไปให้รื้อให้ถอนให้เลิก นี่ก็เป็นเรื่องที่เกิดขึ้น

สรุปว่า ไม่ให้ใหญ่โต หูหระ ฟูฟ่า เพราะใหญ่โตมากไปมันก็...ทำลายทรัพยากร ที่ต้องตัดป่าไม้ ต้องระเบิดหิน ปูนทราย ก็ต้องตัก ต้องดูดกัน วินาศสันตะโร ร่างกาย ยาวาหนา คีบกว้างศอก ไม่น่าจะต้องสร้างกันใหญ่โต เหมือนยุคนี้ โอ้โฮ ! สร้างกันหลังหนึ่ง สามสี่สิบล้าน ห้าสิบล้าน แล้วมีที่เห็นไปสร้าง หวังจะพักสบายบนวังน้ำเขียว ถูกรถแทรกเตอร์ของกรมอุทยานไถทิ้งไปซะก็หลายหลัง

บทสนทนา : พระราชธรรมนิเทศ (พระพรหม กุลยาณิน)

35

สุดท้าย เรื่องความเจ็บไข้ พระ ! ท่านอนุญาตให้นำปัสสาวะ
ทำยาบ้าง กับสมอพิเภกบ้าง พวกสมุนไพรรไทย ๆ ไม่ต้องทุรนทุราย
อยากจะกินยาเม็ดละเท่า่นั้น เท่านั้น

แล้วสรุปว่า มีบทปลงไว้ที่ว่า

ถึงกินดี	กินแล้วขี้	ไม่มีเหลือ
ถึงแต่งดี	เพื่อปกปิด	ร่างกายผี
ถึงอยู่ดี	เพียงหลบฝน	ทั้งจมน้ำ
ถึงเจ็บไข้	ตายก็ดี	ยามันแพง

ถึงกินดี กินแล้วขี้ ไม่มีเหลือ ถึงแต่งดี เพียงเพื่อปกปิดเนื้อ ร่าง
กายผี ถึงอยู่ดี เพียงเพื่อกันแดดฝนทั้งจมน้ำ จะบ้านหลังใหญ่หลังโต
ก็แค่นั้นแดดกันฝน ทั้งจมน้ำทั้งมี เจ็บไข้ตายพอดิหมดปัญหาเพราะ...ยา
มันแพง ไม่ต้องไปอาลัยอาวรณ์อาหารมันมากนัก

อาตมานึกถึงตอนหลวงพ่อกุญชรทาสอาพาธ (ป่วย) ท่านไม่
อยากให้ใครเอาร่างท่านไป...ส่งโรงพยาบาล ท่านบอก **“อย่าหอบ
สังขารเราหนีตายไปไหนเลย เราตั้งท่ารอรับดับตั้งไว้พร้อมแล้ว”**

นี่ ! ความสามารถ ความรู้ความประเสริฐของความเป็นนักบวช
โดยเฉพาะเรื่องปัจจัย 4 นี่ ! มนุษย์ปัจจุบัน นี่...

โง่ ! กับเรื่องกิน

โง่ ! กับเรื่องแต่งตัวทำให้ชีวิตต้นทุนสูง

โง่ ! กับเรื่อง การปลูกบ้านใหญ่โต แล้วก็ดูแลไม่ทั่วถึง

จ้างคนใช้ 3 คนก็ยังกวาดไม่หมด

โง่ ! กับการรักษาดูแลสุขภาพ...แกจนจะแย่ ! ก็ยังอยาก
จะใช้้ออกซิเจน ช่วยชีวิต ยื้อชีวิต ทั้ง ๆ ที่ ชีวิต ! ไม่ได้เป็นของที่จะอยู่
ยั้งยืนยง

ก็ขอเล่าเรื่องปัจจัย 4 ไว้แค่นี้ก่อน เพราะยังมีเรื่องอื่นจะให้
เห็นว่าบวชคืนักแล...ดี ! เรื่อง

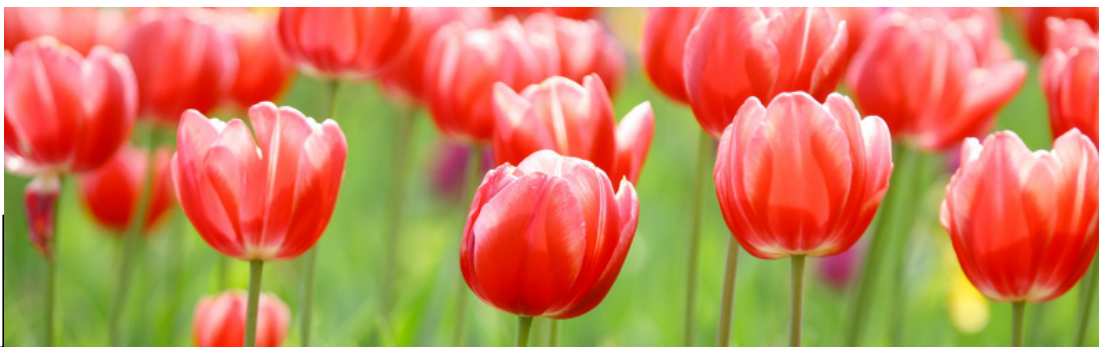
ควบคุมการกิน

ควบคุมการแต่งเนื้อแต่งตัว

การจะหลบหลับนอน หลบแดดฝน ไม่ได้คิดที่จะทำจนหมด
เวลาเวลา บางคนนี่ปลูกบ้านสามปีไม่เสร็จ !

เพราะว่า...อยากจะทำต่อเติมตะพิด บางคนนี่ก็ไม่น่าเชื่อว่า หา
กินมา 10 ปี ป่วย ! ปีเดียวหมดตัว แล้วก็ตายอีก...เอาเงินไปรักษาหมดตัว
แล้วตายอีก

ฉะนั้น ก็ลองคิดดู ! ถ้าไม่ใช่บวชจะคิดได้แบบนี้ พูดอย่างนี้
เขียนอย่างนี้...เป็นหรือเปล่า ! ถ้าอาตมาไม่บวช คงเขียนเรื่องนี้ไม่ได้
แล้วก็นึกไม่ออก ไม่รู้จะรู้สึกใน...เรื่องกิน เรื่องแต่งตัว บ้านอยู่อาศัย
ยารักษาใช้โรค จะทำได้อย่างนี้หรือเปล่า ? จะบอกใครต่อใครว่ามันดี...
ได้อย่างนี้หรือเปล่า ! นี่ขอไว้แค่นี้ก่อน

อานิสงส์ของการบวช

ต่อไปก็คงจะพูดถึงเรื่อง อานิสงส์ คือ ผลที่ตามมาจากการบวช มีอยู่ 3 ประเด็น

ประเด็นแรก ก็จะได้แก่ตัวผู้บวชเอง เพราะการบวชเป็นการที่เขาเรียกว่า “บวชเรียน” ฝึกฝน ฝึกฝน ฝึกหัด ลองคิดดู เราเคยได้ยินพุทธสุภาษิตว่า “ทนโต เสฏฐิโน มนุสฺสเสสุ” (ในหมู่มนุษย์ ผู้ฝึกตนแล้ว เป็นผู้ประเสริฐสุด)

ในบรรดาผู้ที่จะเป็นนักกีฬา เป็นทหาร เขาก็ฝึกกัน เขาฝึกเพื่อให้ร่างกายแข็งแรงบ้าง ให้คล่องตัวบ้าง...เพื่อจะได้ชนะ ! คู่แข่ง หรือฝ่ายตรงข้าม

แต่...พอเราบวช แล้วมันตรงกันข้ามกับพวกนั้น ฝึกฝนเพื่อเอาชนะ ! กีเลสหรือความทุกข์ เมื่อคนนั้นได้...ฝึกไป ๆ ๆ ทุกข์ก็ท่วมทับจิตใจยาก

สรุปก็ คือ จะเป็นคนสุขง่าย แล้วทุกข์ยาก ต่าง ๆ กับพวกที่ไม่ได้บวชไม่ได้ฝึก จะกลายเป็นคนทุกข์ง่าย แล้วสุขยาก ซึ่งกลับตรงกันข้าม

พอบวช แล้วมันจะกลายเป็นสุขง่าย แล้วทุกข์ยาก ร้องไห้ยาก...แต่เจ็บง่าย

บางทีก็มีเด็กนี้ เขาร้องง่าย...แต่เจ็บยาก น่ำทำปุ้ยไม่น่าเลี้ยง ส่วนสำหรับพระนี่ ! ถ้าลองทุกข์ง่าย แล้วสุขยาก ก็ไม่น่าเลี้ยง

เหมือนกัน แต่ส่วนใหญ่แล้ว ท่านจะดำรงชีวิตแบบ...ไม่ร้องไห้ง่าย ๆ
ถ้าพระร้องไห้...เบ้ ! แล้วให้โยมปลอบละก็...ถลกจีวรออกได้แล้ว
แต่ต้องเป็นคนที่ทุกข์ยาก ! หรือมีคาถาประจำใจบ้าง ซึ่งอาตมาไม่รู้
เรื่องเลยตอนก่อนบวช...ทุกข์หัวแทบแตก

กลุ่มเรื่อง...ที่ไม่มีที่จะปลุกบ้าน กลุ่ม...ไม่มีอะไร ๆ ที่มันจะปรน
เปรอบำเรอชีวิต “กลุ่ม ! ทุกข์ ! เครียด !”

แต่พอมาบวช แล้วถูกฝึกใหม่ ถูกคำสอนที่เป็นคาถาตวาด
ทุกข์...อย่างหลวงพ่อกุญชรทาสท่านสอนพระว่า ต้องรู้จัก “ธารณี” หรือ
“มนตรา” ตวาดความทุกข์ ด้วยคำว่า

“กูไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นทุกข์โง่”

คำนี้ ! ถ้าไม่ได้บวชไม่รู้จะพูดเป็นไหม ?

มีแต่จะพูดว่า “ทุกข์ก็ทุกข์ไปซิโง่ !” มันก็วิ่งโรยไปกับความ
ทุกข์

นี่เป็นอานิสงส์...จะได้แก่ตัวผู้บวช ทำให้รู้หลักธรรม ทำให้
แก้วักล้า อาจหาญ ในสมาคมต่าง ๆ

พระนี่ไปไหน ! ไม่เห็นต้องไป ด้วยความหวาดกลัว ต้องหลบ
ต้องซ่อน...ไป บิณฑบาตนี้ อาตมาไปตามตลาด...ไม่เห็นที่จะต้องหลบ
หน้าใคร เพราะเราฝึกตัวมาไม่ให้พ่ายแพ้กิเลส

ถ้าเราแพ้กิเลสทุกเรื่องทุกอย่าง โลกจัด โกรธจัด ถูกความโลภ
จิกหัวไปทำชั่ว ปล้นแย่งชิง ลักขโมย

ถ้าเราลองไปแย่งชิงลักขโมยเขาแล้วนี่ จะเข็ดหน้าชูตาเดิน เดิน
ลอยหน้าลอยตา ไปให้ใครเห็นหน้าเห็นตาได้ ก็ต้องหลบหน้า...

โกรธเขาแล้วไปฆ่าเขา ไปเกลียดเขา ไปตำเขา วันหลัง ถ้าได้สติขึ้นมา ก็ต้องหลบหน้า หลบตาเขาอีก

ถ้าไปติดเหล้าติดยา พอไปขับรถ ถูกเขาตรวจฉี่...เข้า ! ถูกจับเข้าคุกเข้าตาราง เสรีอีก!

พอบวชแล้วนี่ ! เรื่องเหล่านี้ เราก็ชนะพอสมควรเลยแหละ ถึงไม่ชนะเด็ดขาด ได้นิพพานสูงสุด แต่...อย่างน้อย...มันก็ได้ชิมลอง เรื่องความชนะกิเลสเป็นบางช่วง บางคราว

นี่ ! ถ้าหากว่า เกิดบวช แล้วมันชนะตลอดเวลา...ได้มรรค ผลนิพพานเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาจะขนาดไหน !

นี่อาตมาเล่าในฐานะ เป็นพระพุทฺชน แต่อาจจะเลยพุทฺชนมานิด ๆ ที่เขาเรียกว่า **“กัลยาณชน”**

“พุทฺ” แปลว่าหนาไป ตำไป แต่ถ้า **“กัลยาณชน”** ก็ดงามขึ้นมานิด !

นี่ ขนาดยังเป็นพุทฺชน อาตมายังรู้สึกว่ามัน !...มันต่างจากชีวิตฆราวาสเหลือเกิน

ตัวเราเอง...ตอนเป็นฆราวาส มันเครียด ! กว่าตอนที่มาบวชอยู่นี้ **“โอ้โฮ ! พักกับเหว ก็แล้วกัน”**

เมื่อก่อนนี่ จม ! **อยู่ด้วยความงก ความโลภ อยากได้ อยากมี อยากเป็น...สารพัด** พอมาเป็นเจ้าอาวาสเข้า พอคิด ๆ แล้วเป็นเจ้าวัด ลำบากภาระ ทุกข์สมภารเจ้าวัดเลยลาออก ให้ลูกศิษย์เป็นบ้าง แต่ลูกศิษย์ก็เป็นยังงี้ไม่รู้เขา เกิดความอยากเป็นนิรันดรถาวรขึ้นมา ก็เลย...ยุ่ง !

บวชด้นกแล : พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

41

แต่ว่าพระหลายรูป ที่ท่านไม่ต้องการความอยากมี อยากได้
ถึงเวลาจะเป็น...ก็ไม่ใช่อยากจะไม่เป็น...แล้วเป็นทุกข์
เขาให้เป็น...แต่ถ้าเราอยากไม่เป็นมาก ๆ เข้า...เราก็มีทุกข์

สำหรับอาตมา พระผู้ใหญ่ท่านให้กลับมาเป็นอีก...ก็ต้องเอา !
เราก็เป็น...แล้วหาผู้ช่วย แล้วก็ได้เป็นแบบถูกสืบทอดไว้ ยังมีอิสระ
ไปไหน...ไปนี่ ไปจำพรรษาที่โน้น...ที่นี้ ไปได้กว้างขวางทั่วไทย เหนือใต้
อีสาน...ไปอยู่มาครบ

ถ้าไม่ได้บวชนี้ ! ถ้ามีครอบครัว...ก็ถูกครัวครอบ ไม่ได้มีโอกาส
ไปไหน ไปนี่ ไปนั่น ใช้ชีวิตแรมรายคืน เป็นอิสระ ! ได้แก่ตัวผู้บวช...บวช
แล้วสบาย ! ไม่ต้องเป็นผัวใคร เป็นพ่อใคร ไม่ต้องสืบพันธุ์ แต่สืบศาสนา
นี่ มันมีคุณค่ากับชีวิตมหาศาลเลย

ข้อที่สอง ได้แก่ พวกมีพระคุณทั้งหลายพ่อแม่ ญาติ พี่น้อง
พอเราบวชเข้าไปนี่เขาก็จะมีความเลื่อมใส ศรัทธา อย่างที่เขาบอกว่า
ศรัทธาศรัทธา เอาลูกไปฝากไว้ พ่อแม่ก็มีศรัทธาไปวัดทุกวัน พอลูก
สึกหมด...ก็หัดศรัทธา อยู่บ้านไม่ค่อยใส่บาตร ไม่ค่อยทำบุญเท่าไร

พอลูกได้บวชนี้...แหม ! พ่อแม่จะ...ไม่รู้ล่ะ !

เสียตายโยมพ่อ โยมแม่ อาตมาไม่ได้อยู่ ถ้าอยู่รู้ว่าลูกได้บวช
เป็นอย่างนี้ ๆ ทำประโยชน์อย่างนั้น ๆ ก็คงจะมีความสุขมาก...เรียกว่า

ลูกบวชมาสร้างเกียรติประวัติในความดี

ลูกเป็นอภิชาตบุตร พ่อบวชพรรษาเดียว ลูกบวช...สี่สิบห้าสิบ
พรรษานี้ แล้วก็...ทำคุณประโยชน์มหาศาล

ถ้าไม่ได้บวช ก็ไม่รู้จะหาเงินทำประโยชน์อะไรได้สักเท่าไร
สร้างบุญบารมี...ก็คงได้นิดหน่อย แต่การทำโครงการได้ 9 แห่ง 9 สาขา

42 บวชคืนักแล : พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

เป็นประโยชน์ต่อบ้าน ต่อเมือง ต่อศาสนา ต่อสังคม นี่...ทำให้ญาติพี่น้อง หรือไม่ใช่ญาติพี่น้อง ก็พลอยได้รับประโยชน์ เรียกว่าอานิสงส์ ผลที่ตามมาจากการได้บวช

ถ้าอาตมาไม่บวชนี้ ก็อาจจะไม่มี...วัดสวนแก้ว ก็อาจจะไม่มี...โครงการร่มโพธิ์แก้วที่โน่น ที่นี่

นี่จึงมันตามมาจากผลแห่งการได้บวช ได้แก่...ญาติพี่น้อง แล้วก็...ก็ได้แก่...

ศาสนาสุดท้ายนี้ ก็คือว่า ใครบวชเดือน ก็สืบศาสนาเดือนหนึ่ง ศาสนาจะมีอายุยั่งยืน เป็นที่พึ่งแก่สัตว์โลก ก็ด้วย...มีคนบวช

ถ้ามีแต่วัด...ไม่มีพระบวช คนมา...บวชพระ ก็จะกลายเป็นวัดร้าง กลายเป็นซากวัด วัดตายซาก

แต่พอวัดไหนมีคนบวช...ก็คึกคัก มีการเรียน การปฏิบัติ จัดกิจกรรมทางศาสนา วิสาขบูชา มาฆบูชา...มีพระเป็นผู้นำจิตใจ และบางที่ไม่น่าเชื่อว่า...บางหมู่บ้านพระที่ท่านสงเคราะห์ญาติโยม ด้วยการตั้งธนาคารหมู่บ้าน เป็นศูนย์รวมจิตใจ คนก็เชื่อ !ว่า พระไม่โกง เอาเงินมาฝาก มาอะไรหนัก ๆ เข้าก็กลายเป็นกอบ เป็นก้อน เป็นธนาคารหมู่บ้าน ไปหยิบไปยืมกัน มีคนซื้อสัตย์สุจริตมาช่วยกันบริหาร กลายเป็นว่าทำให้ศาสนานี้ มันคง แข็งแกร่ง ยั่งยืน

ถ้าสัตว์โลกยังเข้าหาที่พึ่งและศาสนาเข้มแข็งนี้ เพราะมีคนบวช

ถ้ามีคนบวชแล้วทำงานศาสนาอย่าง...หลวงพ่อกุฑทอง เขียนหนังสือหนังสือ ตำรับตำรา อย่างพระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต) จนได้รับรางวัลยูเนสโก (UNESCO) ถ้าพระในศาสนาได้รับรางวัลระดับโลกอย่างใหญ่ ๆ บ้าง ชื่อเสียงของศาสนาก็จะกระฉ่อนทำให้

บทสนทนา : พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

43

ศาสนาในประเทศไทย ยั่งยืน เป็นที่พึ่งแก่จิตใจคนไทย

ลองนึกดูก็แล้วกัน ! ถ้าไม่มีวัด ไม่มีพระ ไม่มีศาสนา ไม่มีหลัก
ธรรมคำสอน คนมันจะทำชั่วกันขนาดไหน

นี่ขนาดมีนะ ! แต่ว่าบังเอิญมีแต่ชาก ๆ แทรก ๆ

ศาสนาทุกวันนี้ มีแต่ชากกับแทรก ๆ ก็คือว่า...(“แต่ก็ไม่อยาก
จะพูด มันจะสะเทือนใจ แต่ก็เอาสักนิดหนึ่ง”)

เดี๋ยวนี้เราไปบำรุงโบราณสถานในประเทศเราก็เยอะ แถมยัง
ไปทำที่อินเดีย การเอาเงินไปทะนุบำรุงชาก ปักหลักฝัง ช่อมสังเขป
สถาน แต่ก็เอาเถอะ ! ถึงแม้จะเป็นบุญ เป็นเรื่องดี แต่มันก็ดี...ที่
เปลือก ที่ชาก ไปซ่อมชาก ที่มีแทรกกันเข้ามา

แต่ถ้าเรามาซ่อมหลักธรรมวิมุต ความหลุดพ้นกันให้จริงจัง ทุ่ม
เงินให้คนหลุดพ้น เหมือนกับทุ่มเงินเอาคนติดยา ไปบำบัด พอเขาเลิก
ยาได้ เขาก็ไม่บ้าลักขโมย โลกก็สบายมีที่พึ่ง

เพราะฉะนั้น...ถ้ามีนักบวช ลูกชาวบ้านออกมาบวช แล้วเกิด เจอ ! นักบวชที่มีดีกรี มีปริญญาบ้าง

ไม่ใช่...แหม ! ลูกเรียนไม่ได้เรื่อง ดิดเหล้า ดิดยา...ดันพามาบวช อย่างนี้ ! ทำให้ศาสนา...อ่อนแอ

ไม่ได้คัดสรร คนที่บวชอย่างดีมีคุณภาพ มีดีกรี สามารถที่จะ...ถ่ายทอดหลักธรรมอย่างเป็นล่ำ เป็นสัน เป็นขึ้น เป็นอัน เป็นผลงาน หนังสือหนังสือ เป็นตำรับตำราเขียนกันขึ้นมา แม้กระทั่ง ท่าน ว.วชิรเมธี (พระมหาจุฬาลงกรณ วชิรเมธี) เป็นพระเล็ก ๆ อายุไม่มาก ก็ทำให้วัยรุ่นตื่น ธรรม

ลองคิดดูเถอะ ! ถ้าเรามีพระอย่างนี้มาบวช มีลูกชาวบ้านอย่างนี้มาบวช ศาสนาจะไต่ยั้งยืนแข็งแรง อยู่เป็นที่พึ่งของสัตว์โลก

ถ้าสัตว์โลกไม่มีที่พึ่ง เขาจะเป็นยังไง ! เขาก็จะไปพึ่งยาบ้า เขา ก็จะไปพึ่งอะไรต่ออะไร ๆ ที่ทำให้บ้านเมืองวุ่นวาย สังคมเดือดร้อน แล้วใครมาบวชแล้วทำให้ศาสนาอยู่ยั้งยืน เป็นที่พึ่ง

ลองคิดว่า...การบวชนั้นดีไหม ! บวชทำให้ศาสนาอยู่ยั้งยืน มันคง แข็งแรง เป็นที่พึ่ง ฉะนั้น ช่วยกันลองมาบวชดูบ้าง คนเก่ง ๆ ดี ๆ แล้วจะ...ปลื้มใจ ที่เราแต่งตำรับตำรา แล้วมีคนเขาอ่านกันเยอะ ! หรือ เราพูด เราเทศน์ไป แล้วคนเขาฟังกันเยอะ !

อาตมามานั่งนึกปลื้มเชียว ! ตอนที่ซีดี...เขาไปอัดขายกัน ดัง กระหึ่ม ! เปิดกันไปทั่วทุกสถานี่ ช่องโน้น ช่องนี้ ฟังแล้วก็นึกครึ้ม ๆ เหมือนกัน นี่ถ้าไม่ได้บวช...ใครจะรู้จักเราบ้าง ! เขาจะฟังเราพูดไหมนี่ ! หรือจะได้มี...เป็นอย่างนี้หรือเปล่า ! พุดง่าย ๆ ถ้าไม่ได้บวชก็คงไม่มี พระพยอมวันนี้ แบบนี้แน่นอน

การบวชไม่มีคัตน

การบวชนี้ทำให้ค้นคว้าชีวิต...ด้านใน ได้อย่างทะลุปรุโปร่งมากมาย ไม่มีคัตนเหมือนตอนเป็นฆราวาส ฆราวาสไม่รู้อะไรมันมาบังหมด มองไม่เห็นด้านใน

ชีวิตด้านใน แทบจะไม่รู้เรื่องเลย ชีวิตมีแต่แข่งขันด้านนอก

เห็นเขากินดี กินแพงก็อยากจะกิน...แบบเขา

เห็นเขาได้กาม ได้เกียรติ อู้! ข้างนอก เขาแข่งขันกันสุดสุดหมด คนนั้นได้เกียรติ คนนั้นได้กาม...แต่งงานกัน โอ้ ! ผู้หญิงกับผู้ชายแต่ละคนแต่งงานกันดูเถอะ

เดี๋ยวนี้ ! โดยเฉพาะพวกดารา ต้องคอยฟัง...คำสั่ง ! นักข่าวให้หอมแก้มกันอย่างนั้น ให้จูบแล้ว จูบอีก

แต่เราบวช แล้วสบายมาก ไม่ถูกกิเลสตัณหาบงคับ ไม่มีนักข่าวมาบังคับให้เราต้องทำตามที่เขาสั่ง...ให้หอมแก้ม...ก็ต้องหอม จะให้กอด...ก็ต้องกอด สั่งให้สวมแหวน...ก็สวมอะไร สารพัดอย่าง

ส่วนเรานี่ สวมวิญญาน...นักบวชแล้ว มันจะดูด้านจิตวิญญาน หรือด้านในของชีวิตจะรู้ว่าชีวิตจริง ๆ นี่มันอยู่ได้...ด้วยอะไร ?

ถึงแม้ว่าจะอยู่ได้...ด้วยปัจจัยสี่ภายนอกบ้าง

แต่ฉันก็รู้จักภายใน...อย่างยอดเยี่ยม !

เมื่อก่อนนี้ เหมือนอย่างที่เคยพูดไปแล้วว่า กิน แต่งตัว บ้าน
ช่อง ยารักษาโรค อย่างที่กล่าวเป็นบทเป็นกลอนไปแล้วนั้น...ก็เป็นเรื่อง
คนข้างนอก ที่กินกันแบบ...มองแต่ ร้านอะไร ? ชื่อเสียงยังงี้ ? แล้ว
ก็ใครจะ...เลอเลิศในกาม ในเกียรติได้มากกว่ากัน แล้วพอสรรหา ก็ยัง
มีคนที่ไม่ได้บ้าง ? ส่วนคนไม่ได้ก็...เป็นทุกข์สิ !

แต่เรามาบวชแล้วนี้ ไม่ต้องแข่งขัน...อะไรเลย !

ไม่ต้องแข่งเรื่องกิน เพราะเหลือมือเดียวบ้าง สองมือบ้าง แล้ว
ก็รู้จักหักชะด้วย “ก่อนจะกินตม้น้ำ เพื่อให้ท้องมันแฟบไว้ก่อน ให้
กระเพาะอาหารแฟบ เพราะน้ำมันเข้าไปตันไปอัด มันจะได้ไม่กินมาก
แล้วใกล้จะอัม...หยุด !” ซึ่งเมื่อก่อนอาตมาไม่เคยรู้จักเลย กับคำว่า ก่อน
กินนี้ต้องตั้งสติ...ปัจจุเวกขณฺ์ ว่าต้องกินเพื่ออะไร ? เพื่อประพฤติ
พรหมจรรย์ !

เพราะฉะนั้น ต้องไม่ตะกละตะกลาม

บางที โอ้ ! นึกแล้วก็สงสารญาติโยมทำมา อร่อยอร่อย ! ดีๆ
แต่เราตัดไปสองชิ้น ตักไปชิ้นเดียว บางทีชิ้นเดียวตักบ่อยมาก ตัก
พอไม่ให้เขาเสียศรัทธา

เรารู้เลย ว่า **ชีวิตเราเนี่ย มันต้องถูกต้อง มันเกินไม่ได้**
มันไม่พอดีไม่ถูกต้อง มันจะอยู่ลำบาก แล้วเราก็จะตูลึกเข้า
ไปจนกระทั่งว่า...เออ ! เอาเข้าก็ต้องไปปล่อยเอาออก

เมื่อก่อนไม่เคยนึกไม่เคยคิดเลย ว่า กินดียังงี้...ก็ต้องไปซื้อออก
มา ไม่เคย ๆ ...สำรวจชีวิตจริง ๆ มั่วแต่อยากจะรับรู้ ทางโลก ทาง

บวชคืนักแล : พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

47

บ้าน ทางเมือง ใครเขารุงเรื่องกันยังงัย ร่ำรวยกันยังงัย เขาได้ดิบได้
ดีกันยังงัย ฝัน ! อยากให้ดีเท่าเขาให้ได้

แต่ตัวเองจะทำให้ดี...โดยไม่มีทุกข์ กับذنโง่ !

อย่างชนิดที่เรียกว่า มั่นนำสมน้ำหน้าเสียอีก ที่...โง่ ! ชะตังนาน
ทำนองนั้น แล้วก็มา เรื่องเกียรตินี้ ไม่รู้ว่ามันรู้ได้อย่างไรว่า...เกียรตินี้
คือ การถูกหลอกใช้ หรือพูดให้ตลกก็อ้างว่าไปรับใช้ประชาชน แล้วได้
เกียรติที่เป็น สส.

แล้วเป็นยังไง ? เห็น...ทุกซักกันจะตาย ! ในสภาพากันหน้าดำหน้าแดง ผู้มีเกียรติ ผู้ทรงเกียรติ

แต่เวลาแข่งขันกันอยากจะได้นี้ ถึงกับฆ่ากันตาย แล้วที่เลวบัดซบก็ คือ ช็อกกันหัว...ละพัน สองพัน

อาตมาพอไปเทศน์ที่ไหนเขาก็บอก โอ้ยหลวงพ่ ! อย่าไปเชื่อเขาเลย...ขนาดนายกอบต. ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน เขายังซื้อเสียงเลย พอลอยกามีเกียรติในหมู่บ้าน เขาก็ซื้อเสียงแล้ว !

อาตมานี้ ตั้งแต่บวชไม่เคย ซื่อยศ ตำแหน่ง ไม่เคยซื้อตำแหน่งเจ้าอาวาส มีแต่จะลาออก...เคยลาออกแล้ว ก็ฝึกให้ลูกศิษย์เป็น แต่แล้วก็เกิดกบฏอีก เพราะอยากเป็นเหลือเกิน

ตัวเรานี้มาคิดดู เป็นแล้วก็ผูกมัดชีวิตติดอยู่กับวัด ไม่ได้มีอิสระเสรีในการไปไหน ไปนี้ไปใช้ชีวิตแรมรายคืน ที่ไหนที่นี้ก็ได้...ต้องเป็นชีวิตถูกล่ามโซ่ อยู่กับตำแหน่งกับเกียรติ

เดี๋ยวนี้ ใครจะว่าอะไรก็ช่าง เขามีการให้รางวัลอาตมาหลายเรื่อง แต่ที่จริง ๆ ก็ถือว่าเป็นเหตุฉุฉุนน้อย เพราะว่า ศาลตัดสินเราว่าได้ที่ดินมาโดยมิชอบด้วยกฎหมาย เราก็เลยใช้เป็นข้ออ้าง...สบายเลย ! ต่อไปนี้ ใครไม่ต้องเรียกเราไปรับรางวัล ไม่ต้องไปรับไล่

แต่ในเรื่องนี้ก็เลยหาทางออกให้เขาหน่อย เขาบอกว่าหลวงพ่ ผู้ที่ช่วยเหลือคนอย่างโน้นอย่างนี้ ก็ให้ไปรับรางวัลจากกม. บ้าง ที่โน้น ที่นี้บ้าง ก็เอาอย่างนี้แล้วกัน ให้มูลนิธิฯ ไปเลย เพราะว่าอาตมาไม่ได้มีเงินไปช่วยใคร ที่ช่วยก็เป็นเงินของมูลนิธิฯ

เราก็เลยหาทางออก...ไม่ต้องมีเกียรติ แหม ! อาตมาชี้แจงไปรอเวลา บางที่ต้องไปซ่อมรับรางวัล

ซ่อมรับความตายดีกว่า ! มันได้ชั่วๆ รับแน่นอน รางวัลที่รับมาแล้วก็แค่นั้น...มันเลยคิดอะไร ได้ลึกถึงขนาดว่า...เกียรติก็ไม่ลากคอเราไป

บางทีก็ดูเสียเวลา...น่าคิดนะ ! บางที่ต้องไปซ่อมวันหนึ่ง ไปรับพัชชนี้ บางที่ต้องซ่อมสองวัน เสียเวลาแทนที่จะปลูกต้นไม้สัก...สิบต้น ยี่สิบต้น บางที่ต้องไปคอย...นายกมามอบ ผู้หลักผู้ใหญ่มามอบ คอยประธาน...แล้วเราก็อยู่คนสุดท้าย ครั้นจะกลับ...ต้องอยู่ก่อนจะกลับเลยก็ได้...ต้องนั่งคอยเขาเสร็จสองร้อยคน

“เวรกรรมจริงหนอ ! ที่ถูกความอยากได้เกียรติ...มันลืมหูลืมตา”

แต่พอมานั่ง...รู้เรื่องนี้ดี ! ว่า “ลามกสักการะ เสียงสรรเสริญ เกียรติ นี่...เป็นของแสบเผ็ดต่อมรรค ผล นิพพาน” แล้วถ้าวันไหนเราไม่ได้ เกิดอยากได้ แล้วไม่ได้...ก็ทุกข์อีก พอได้มาแล้วคนอื่นเขาแข่ง...ทุกข์อีก

“เรามั่นชั้นราช เขาชั้นเทพ เขาชั้นรองสมเด็จพระก็มี...มันเด็ดเวลาเด็ดความสุขเรา โดยไม่รู้เรื่องเลย !”

แต่พอมานั่งนึก คิดไป คิดมา ทำไม ! เราไม่เป็นอิสระในตัวของเรา ทำไม ! ต้องเสียเวลากับเกียรติ ห่วงหัวไขนอะไรกันหนักหนา

เห็นพวกเป็นรัฐบาล เป็นนายกรัฐมนตรี ถึงได้ทุกขลาภไปตาม ๆ กัน

แต่เวลาไปไหนก็นั่นแหละ คนเขามาแห่ร้อง ยกย่องสรรเสริญ ก็เลยเพลิน...

เขาเรียกว่าเกิด “นันทิ” พุดง่าย ๆ ว่าการบวชนี้...สุดยอด ! อยู่

50 บทสนทนา : พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

ที่การละ...นันทิ หรือว่าไม่ละได้ แต่ก็รู้เท่าทัน...นันทิ หรือก็มองเห็นว่า นันทิ นี่คือ ตัวทำให้เราเพลินจนหมดเวลาลำเวลาไปกับเรื่องไร้สาระ... ตัว ความเพลินกับเรื่องที่เขาให้...มันเสียเวลาไร้สาระ

เมื่อก่อนไม่เคยคิดเลยว่า ตอนไม่ได้บวช ไม่รู้เรื่องเลย ! ถ้า ใครให้รางวัลนี้ ก็นั่งเพลินไปทั้งวันเลย

เจ้าตัวเพลินนี้ หรือที่เขาเรียกว่า “นันทิ” มันเป็นตัวผู้กัด มัด ใจที่สุดเลย ทำให้คนเพลินเพลิน ซึ่งมันต่างจากความทุกข์ ระหว่างได้ รับทุกข์กับรับเกียรติ พอรับทุกข์มันอยากดิ้นรนอยากจะออก แต่รับ เกียรตินี้...มันเพลินเพลินจนหมดเวลาลำเวลาของชีวิตไป แล้วยิ่งเพลินกับ เรื่องเนื้อหนัง เรื่องความสุข แล้วเราก็มีเห็นเยอะแยะไป คนเขาก็นิยม ไปกัน

เรามานั่งคิด ดูเวลาว่า โชคดีจริง ๆ ที่ไม่ได้หมดเวลา เปลือง เวลา เหน็ดเหนื่อยไปกับเรื่องอย่างนั้น แล้วมาได้สร้างอะไรเป็นชิ้น เป็นอัน เป็นรูปธรรม

ไม่เหมือนอย่างที่เขาพูดว่า “หมาแทะกระดูก อร่อยน้ำลาย
แล้วก็ผ่านไป หมดเวลา หมดเรี่ยวแรง หมดเงิน...ปรนเปรอ
บำเรอสารพัด”

ยิ่งคนยุคปัจจุบัน เขาต้องไปหาไวอากร้า ไปหาอะไรมาปรนเปรอ
มันเชื่อถึงขนาดเรียกว่า “ยอมเป็นทาสความเพลิดเพลินเอร์โดร่อย” ที่
เรียกว่า **“อัสสาทะ”** มันเป็นเหยื่อเป็นอร่อย เป็นเพลิน

นี่ ! ถ้าไม่ได้บวช เรื่องภายในเหล่านี้...จะไม่รู้เลย มันจะหลง
เพลิดเพลินไปยันตายเลย

เพราะฉะนั้น ! ใครที่ไม่เคยบวชลองสักชนิดหนึ่ง แล้วจะสีกไป
อยู่ในโลกต่อไป ก็ไม่มีปัญหาหรอก ไม่มีใครเชื่อว่า เพราะประเทศไทย
ไม่เหมือน...ประเทศศรีลังกา

ที่ศรีลังกาเนี่ย ถ้าใครบวชแล้วสีกเขาไม่ยินดีต้อนรับ มีที่เขาเล่า
ว่า ลูกใครออกบวช...พ่อแม่ทั้งญาติพี่น้องจะร้องไห้ร้องห่ม เพราะ
เหมือนกับตัดญาติขาดไป แล้วไม่ได้กลับมาสู่วงศ์ตระกูลอีกแล้ว

แต่ของคนไทยเรานี้ โชคดี ! บวชแล้วสีกไม่มีใครเชื่อว่า กลับ
ชื่นชมว่า เป็นบัณฑิต เป็นทิด เป็นมหา เป็นอะไร อย่างน้อย ๆ ก็ไป
เรียนรู้อะไร...เพื่อจะอยู่ในโลกใบนี้อย่างไม่ลุ่มหลง เพลิดเพลิน หมกมุ่น
นี่ลองคิดดู !

ที่เคยพูดไว้ว่าเป็นพระราชา เป็นจักรพรรดิ ทำให้นึกถึงรัชกาล
ที่ 4 กับสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) ที่แจวเรือเข้าไปรับบาตร
รัชกาลที่ 4 ท่านก็ตรัสถามว่า สร้างวังได้สวย งามมากมัย ? สมเด็จฯ
ท่านก็บอก งามมากมหาบพิตร งามประดุจราชรถ ไห ! รัชกาลที่ 4 ไกรธ

หัวฟัดหัวเหวี่ยงเลย ที่ต่างคนต่างรู้จักัน เพราะมันมีบาลีอยู่บทหนึ่งว่า

“เอตถะ ปัสสะถิมัง โลกัง จิตตัง ราชระธูปะมัง ฯ”

สู่เจ้าทั้งหลาย จงมาดูโลกนี้ที่งามประดุจราชรถ

ซึ่งคนเขลาทั้งหลายหมกอยู่ แต่ผู้รู้หาช่องไม่ ฯ

นี่เราลองคิดดู เขาถึงได้บอกว่า อยู่ในปราสาท งามดุจราชรถ แต่ก็เป็นที่หลงของคนหลงหมกอยู่ เพลิดเพลินอยู่ ส่วนผู้รู้หาช่องอยู่ไม่

ยังทำให้มีกหลวงพ่อนร (เจ้าคุณนรฯ พระภิกษุพระยานรรัตน - ราชมานิต) เขาเล่าว่าจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ มีเกียรติขนาดเป็นนายกรัฐมนตรี จะขอเข้าพบท่าน ๆ ก็ไม่ยอมออกมาจากห้อง โฝสหน้าต่าง ๆ ภูมิมาบอกว่า **“ท่านนายกฯ กลับเถอะเราอยู่กันคนละโลกแล้ว”**

เราลองวาดภาพดู ท่านหมายความว่า ท่านอยู่โลกไหน ? โลก อุดรแดนไกล หรือโลกของคนที่ไม่อยากยุ่งด้วยกิน กาม เกียรติ ฉะนั้น ท่านผู้มีเกียรติมา ก็ไม่อยากจะสนทนาให้เสียเวลา เพราะเขายังหลงอยู่ในโลกของกิน กาม เกียรติ

นี่เขาแบ่งโลกกันได้ขนาดนั้นนะ...คนบวชนี่ !

บวช...เป็นอมตะความงาม

บวชนี้ทำให้รู้จักความงามที่ถูกต้อง ความงามทางกิเลส ที่
ยาวนานกัน ตกแต่งกันสีสนั่นอย่างนั้น อย่างนี้

เมื่อก่อนเราก็อยากสวย อยากงาม จะไปตัดผม เป้าผม สิวพุด
อย่าง แต่แล้ว...ก็มาถูกคิดได้ตรงว่า เออ !

คนจะงาม	งามน้ำใจ	ใช้ใบหน้า
คนจะสวย	สวยจรรยา	ใช้ตาหวาน
คนจะแก่	แก่ความรู้	ใช้ยูนาน ๖

อะไรทำนองนี้ มันก็เอะใจบ้างว่า เออ ! เราโกนผม เรางาม
แบบน่าชื่น น่าชม น่ากราบ น่าไหว้บ้าง แบบนี้บ้าง มันน่างามแบบ
ธรรมะ

ไม่ใช่...งามแบบกิเลส ตกแต่ง ปรงแต่ง สีสนั่นสารพัด
จนกระทั่ง...ไม่รู้ !

ตั้งแต่บวชมานี้ บางทีก็ตากแดดหน้าดำ...ไปทำงาน มีบางทีคน
เขาก็ทักน่าอายเหมือนกัน...แต่เราก็ไม่อาย เพราะเราไม่ได้เสียหายอะไร
“อ้าย ! ทำไมตัวดำปัด ไม่ขาวเหมือนพระวัดธรรมกาย” ก็ว่าไปเรื่อย

โยมก็ทัก...แหม ! เล่นเปรี้ยบบแบบไม่ต้องเกรงใจพระเลยก็มี

เอาเถอะ ! แต่เวลานี้ เรามานึกดูว่า เราควรงามอะไร...งาม
ที่สำคัญ ก็คือ **ทิวที่ดีงาม**

ความคิดเห็นเราไม่ขัดขบเลวทราม
ส่วนพวกหน้าสวย แต่ความคิดเห็น เขาขัดขบเลวทราม เขามี
ความคิดเห็น...ที่ขัดขบเลวทราม

เขาเรียกอะไร ? งามหน้า !

ไปทำงานหน้า เช่น หน้าสวย...แต่แย่งผิวเขา รูปหล่อ...แต่แย่ง
เมียเขา หรือหน้าตาดีแต่จิตยังกับเปรต งก โลก โกง ที่เขาเรียกว่า งาม
งามใจมาร อะไรทำนองนี้ !

เพราะฉะนั้น เราก็ เออ ! มาบวช แล้วก็ไม่ต้องห่วง เรื่องงาม
แบบตกแต่งทางกิเลส

ที่เขาทำกัน จนกระทั่ง ! เขายกกว่า เต็มวันอาชีพธุรกิจอะไร ?
ไม่รุ่งเท่ากับเสริมสวย เสริมงาม แข่งกันจริง ! แข่งกันจัง !

แต่แล้วลูกหลาน พี่น้อง เพื่อนร่วมงาน เกลียดข้าหน้า...หนิ ! ใช้
คำว่า เกลียดข้าหน้า...หนิ ! อีหน้าสวยนี้เหลือเกิน ! ไฉนหน้าหล่อนี้เหลือ
เกิน ! เพราะมันทั้งเห็นแก่ตัว มันไม่น่าใจ ที่เขายกกว่า งามน้ำใจ...ก็ไม่มี
มันงามแบบชนิดที่ ตกแต่ง หวือหวา

พระพุทธเจ้า ท่านก็สอนเรื่องงาม ๆ เช่นใช้คำว่าอาทิ...

“อาทิกัลยาณัง มัชฌะกัลยาณัง ปะริโยสานะกัลยาณัง”

แปลว่า จงไปแสดงคำสั่งสอนให้งามในเบื้องต้น งามในท่าม
กลาง งามในที่สุด ที่เรียกว่า งามศีล งามธรรม

ทั้งยังมีคำเปรียบเทียบเรื่องงาม ๆ ในศาสนาว่า **“ไถ่งาม
เพราะชน คนงามเพราะแต่ง”**

ธรรมะข้อไหนบ้างละ ? ที่แต่งคนให้งดงาม ก็คือ **“ขันติ ไสรัจจะ**
คนสวยนี้ ถ้าเขาไม่มีความอดทน เขาหน้าอย่างกับยักษ์ขมขี้ หน้ามัน

56 บวชคืนักแล : พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

หยิก หน้ามันงอหงิก หยิก หน้ายู่หน้าม้าหมากรุก เขามีทุกข้อมติด อยู่ในหน้าเขา

ความไม่อดทนต่อทุกข์ ต่อความลำบาก ยุ่งยาก เขาก็เลยเป็น นางงามหน้าหงิก หน้าม้าหมากรุก แล้วก็ไปไม่รอด

แล้วก็มิที่ได้ยินข่าว ๆ...นางงามหย่ากับสามี สองครั้งสามครั้ง ก็มี บางคน !

ตกลงว่าแสดงว่า มันไม่มัดใจชาย...ที่เป็นสามี ด้วยความงาม ภายในแน่นอน ! มันถึงเอาไม่อยู่...งามข้างนอกนั้นเอาไม่อยู่ เหมือน น้ำท่วมเอาไม่อยู่

นี่เพราะฉะนั้น งามจิตใจ งามความคิดเห็น งามสติปัญญาดี แหละ เป็นความงามที่นานับถือ งามที่น่าเคารพ งามที่น่าไว้นับถือใจ นี่...สุดยอด ! งามเพราะว่าเป็นคนจริงใจ คนเขาไวใจ

ประเภทหน้าสวย แต่ไม่มีใครเขาไวใจ ไม่รู้จะสวยไปทำวิมานอะไร ?

เพราะฉะนั้น จึงต้องบอกว่า โอ้ ! มาบวชนี้ เราไม่ต้องเป็น ห่วงเรื่องหนังดำ หน้าดำ ข้างหัวมัน ขอให้ได้ทำเรื่องดี ๆ งาม ช่วย เพื่อนมนุษย์ มีเมตตา มีความปรารถนาให้เพื่อนมีความสุข

นี่คนเห็น เขาก็ชื่นชม แล้วก็กราบก็ไหว้ มาทำบุญถวาย

แหม ! เหมือนกับอะไร ? ดารานักร้องหน้าสวย ๆ เขามีพวงมาลัยไปคล้องกันนั้นแหละ

แต่นี้มาคล้องให้พระเป็นเงิน เป็นปัจจัย ให้พระได้ทำงาน พระศาสนาต่อไป ไม่ไปงก !...เอาไว้ ไม่ไปสะสม !...เอาไว้ ได้มาก็ทำประโยชน์ไป แล้วประโยชน์ที่ทำมาก ๆ นั้นแหละ มันก็เป็นความงาม

บวชดีนักแล : พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

57

ชนิดหนึ่ง ของชีวิตนักบวช หรือชีวิตไม่นักบวชก็ได้ ถ้ามีคุณธรรม งาม
คุณธรรม แล้วก็ทำอะไรที่เป็นประโยชน์ได้เยอะแยะ

นั่นก็เป็นความงาม ที่ฝากเอาไว้ในโลก แล้วก็งามถาวร
งามอมตะ

ส่วนคนหน้าสวย...เดี๋ยวมันก็เหี่ยว !

แต่ผลงาน ความดีนี้ บางทีมันไม่ห่อไม่เหี่ยว มันกลับแบ่งบาน
พระบางรูปท่านมรณภาพไปแล้ว แต่ผลงานของท่าน จะเป็นงานเขียน
งานเทศน์อะไรต่าง ๆ ก็ยังเป็นที่ยื่นชอบคนอยากอ่าน อยากฟัง

อย่างหลวงพ่อบุญทาสถามว่า ท่านงามไหม ? นี่งามเป็นอมตะเลย ผลงาน...ของท่านที่เขียน อาตมาเกือบทุกปีจะไปงานวันล้ออายุ ฟังเทปเก่า ๆ ยิ่งฟังยิ่ง...แหม ! สมกับคำว่า งามในเบื้องต้น งามในท่ามกลาง งามในที่สุด

ที่ท่านยกหัวข้อ ขยายความ สรุปล้ำย ได้งดงาม อย่างนี้เรียกว่า งามที่...ไม่มี ! สำหรับคนที่ไม่ได้บวช ก็จะมีที่จะได้สัมผัสงามแบบนี้ หรือว่าไม่ได้บวช แต่แล้วก็ไม่ได้ศึกษาระดมด้วย...ก็ยังไม่ได้เจอเลย

ถ้าคนที่บวช แล้วเอามาใช้ด้วย หรือว่าคนที่ไม่ได้บวช เรียนศึกษา มาเพียงพอ ก็อาจจะสร้างความงามชนิดนี้ได้ ก็จะบอกว่า...สุดยอด ! งามชนิดนี้

คนสวย ๆ งาม ๆ บางทีไม่เห็นเขาไหว แค่นี้...กรีด ๆ นิดหน่อย !

แต่ความงามของพระสงฆ์องค์เจ้าทั้งงดงาม แสบบิต (Habit) ศีลาจารวัตรงดงาม กิริยาท่าทางงดงาม

นี่ ! จึงเป็นงาม ที่ประทับใจ เคยมีเรื่องเล่าว่า

พระสาวกบางรูป (พระอัสสชิเถระ) กิริยาท่าทางท่านเดินงดงาม “อุปติสสะ” เห็นกิริยางดงาม ไม่ได้เทศน์ได้สอนอะไร ก็ไปขอตัวเป็นลูกศิษย์เลย นี่ ! มันงามถึงขนาดนี้

เพราะฉะนั้น ใครที่ชอบสวยงาม ก็ขอให้งามจริง ๆ งามด้วยธรรมะ งามจนกระทั่งไม่ต้องไปขอผู้ชาย ไม่ต้องไปรักผู้ชาย ให้ผู้ชายมารัก

ผู้หญิงคนไหน ! ทำตัวดี...จนผู้ชายมารักนั่นแหละ ! มันงามจริง ! ถ้าผ่านไปหาเขา ก็คงจะงามหน้าหรรษา...คนพวกนี้ !

บวชแล้วมีภูมิคุ้มกัน

เราบวชมานี้โชคดีที่สุดเลย ไม่เคยมีดารานักร้องคนไหน...ที่จะดีถึงสมอง ความคิด จิตวิญญาณเรา ให้ต้องออกมาต้อนรับเขาที่สนามบิน หรือที่ไหนที่เขาจะมาลงในเมืองไทย จะเป็นเลดี้ก้าก้า ไมเคิล ดาราเกาหลี...ไม่เคยต้องมีจีวรปลิวไปคอยที่สนามบิน

แต่คนทั่วไปนี่ เลดี้ก้าก้า มากี่เป็นบ้าเป็นหลัง กรีดกรีดกัน แล้วก็มีคนเล่าให้ฟังว่าเด็ก ๆ จะไปคอยรับดาราเกาหลีเครื่องบินเขาจะมาลงดีห้า แต่เขาบ้า ! กลัวจะไม่ได้ไปอยู่แถวหน้า เขาก็เลยออกจากบ้านไปตั้งแต่ตีสอง พอถึงตีสี่เขาหลับ พอตีห้าดาราเขาลงมาไปแล้ว พอตื่นมาร้องให้เป็นวรรคเป็นเวร บางคนวิ่งร้องเท้าหลุดข้างหนึ่งก็ไม่เก็บ มันทำให้...ทำไม ! ต้องลากหัวเราให้วิ่งตาม

โชคดีพอบวชแล้ว...ไม่ต้องวิ่งตามดารา-นักร้อง ไม่เคยที่จะต้องซื้อบัตร ซื้อตั๋ว ไม่เคยจ่ายค่าบัตรสักบาทเดียว แล้วไม่ต้องไปเป็นแฟนพันธ์แท้เขา...มันสบาย ! เขาจะออกมาที่ อัลบั้ม ไม่เคยเอาสตางค์ในย่ามเรา...ไม่ได้สักบาทเดียว !

นี่...คือ ความพิเศษของการบวช ไม่มีซูเปอร์สตาร์ที่จะทำให้เราบ้าคลั่งถึง กับต้องไปกรีดกรีด หวือหวา และต้องออกอาการชนิดที่เรียกว่า “ไม่ปกติ”

สังเกตดูหลายคน ไปรับพวกคนดัง ๆ ดาราดัง ๆ นักร้องดัง ๆ

60 บวชต๋นั๊กแล : พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

แบบอาการไม่ปกติเลย กร๊าด ๆ อย่างกับชิงจิ้งหรีดเกิด แต่เราไม่ต้อง
เป็นอย่างนั้นเลย เพราะฉะนั้น บวชแล้วมันสุดยอด มันมีความ
ประเสริฐ มันมีภูมิคุ้มกัน ไม่ต้องเป็นทาสตารานักร้อง นักแสดง

บทที่มีความสุขไม่เสียแชมป์

เดี๋ยวนี้คนนี่ เขาผันเหลือเกิน...อยากจะเป็นเศรษฐีอันดับหนึ่งของโลก ของประเทศ แล้วมีเรื่องที่น่าขำที่สุด ! มีอยู่ปีหนึ่ง บิลเกต...เขาร้องให้ เพราะว่าเขาเสียตำแหน่ง...เศรษฐีอันดับหนึ่งของอเมริกา มีคนมาแข่งขันไปสองตำแหน่ง เขาเป็นอันดับสามเสียนี้

เขาร้องให้...ทั้งที่เขาก็รวยกว่า พวกคนทั้งโลกอีกเบิกบาน เพราะฉะนั้น เราคงไม่ต้องร้องให้ในชาตินี้

ถ้ายังบวชอยู่ในผ้าเหลืองนี้ กับคำว่า “เสียตำแหน่งเศรษฐี” นี่ ! คงไม่มีมากวนใจเราแม้แต่ปลายเข็ม เพราะไม่รู้เราจะเอาตำแหน่งนี้ไว้ทำไม...เราก็ไม่ต้องมาเสียตายตำแหน่ง

เพราะเราเป็นเศรษฐีธรรมไม่เป็นเศรษฐีเงินทอง เพราะมันต้องแข่งกันแน่นอน แล้วถ้าวันใดเสียท่าเข้า...ก็ตอกขกตัว เขกหัวร่ำให้ อยากจะเลื่อนเป็นที่หนึ่งต่อไป

คนที่ได้ที่หนึ่งก็อยากจะ...ได้ต่อไปในที่สุด เพื่อที่จะรังยื้อพยายามหาทุกวิถีทางเพื่อจะไม่เสียตำแหน่ง อันดับหนึ่งของประเทศ แล้วหลายคนจะเป็นเจ้าของกระทิงแดง หรืออะไรก็ตาม ที่เป็นเศรษฐีใหญ่ ๆ ของเมืองไทยก็จากโลกไปโดยไม่เอาอะไรไปสักบาท

เพราะฉะนั้น เราก็เลยคิดได้ เมื่อตอนบวชนี้ มีความสุขตรงที่ไม่ค่อยเสียแชมป์ ไม่เคยร้องให้เพราะเสียแชมป์ความรวย

นี่ ! มีคนหลายคน เขาเรียก “คนเคยรวย” แล้วมาช่วยฉัน...เป็นทุกข์ ส่วนเรานี่ ฝึกจนมาตั้งแต่...วันบวช หัดใช้จิวรน้อย ๆ ใช้ของเก่า ๆ เหมือนกับเรื่อง...

เศรษฐีกับขอทานบ้านอยู่ใกล้กัน เจ้าเศรษฐีนั้นนอนกลิ้งนั่งกลิ้งเดินกลิ้ง แต่มีขอทานบ้านอยู่ใกล้เศรษฐีเป่าขลุ่ยทุกคืน

ส่วนเศรษฐี พอมีตาก็เดินสายหน้าสายหัว...เป็นทุกข์ อยู่หน้าบ้าน พอได้ยินเสียงขลุ่ยของเจ้าขอทานก็เข้าไปถาม...

“เฮ้ย ! เจ้าไม่มีทุกข์ มีร้ออะไรเลยรี ? เป่าขลุ่ยทุกคืน”

เขาก็บอกว่า... “ท่านมาดูที่บ้านเราสิ ไม่รู้เราจะทุกข์กับเรื่องอะไร มันไม่มีอะไรให้ทุกข์เลย”

เศรษฐีก็ถามว่า “เงินทองเจ้าไม่มีหรือ”

ขอทานก็ตอบ “มี ! ขอมาได้ ก็ใช้หมดไป...วัน ๆ”

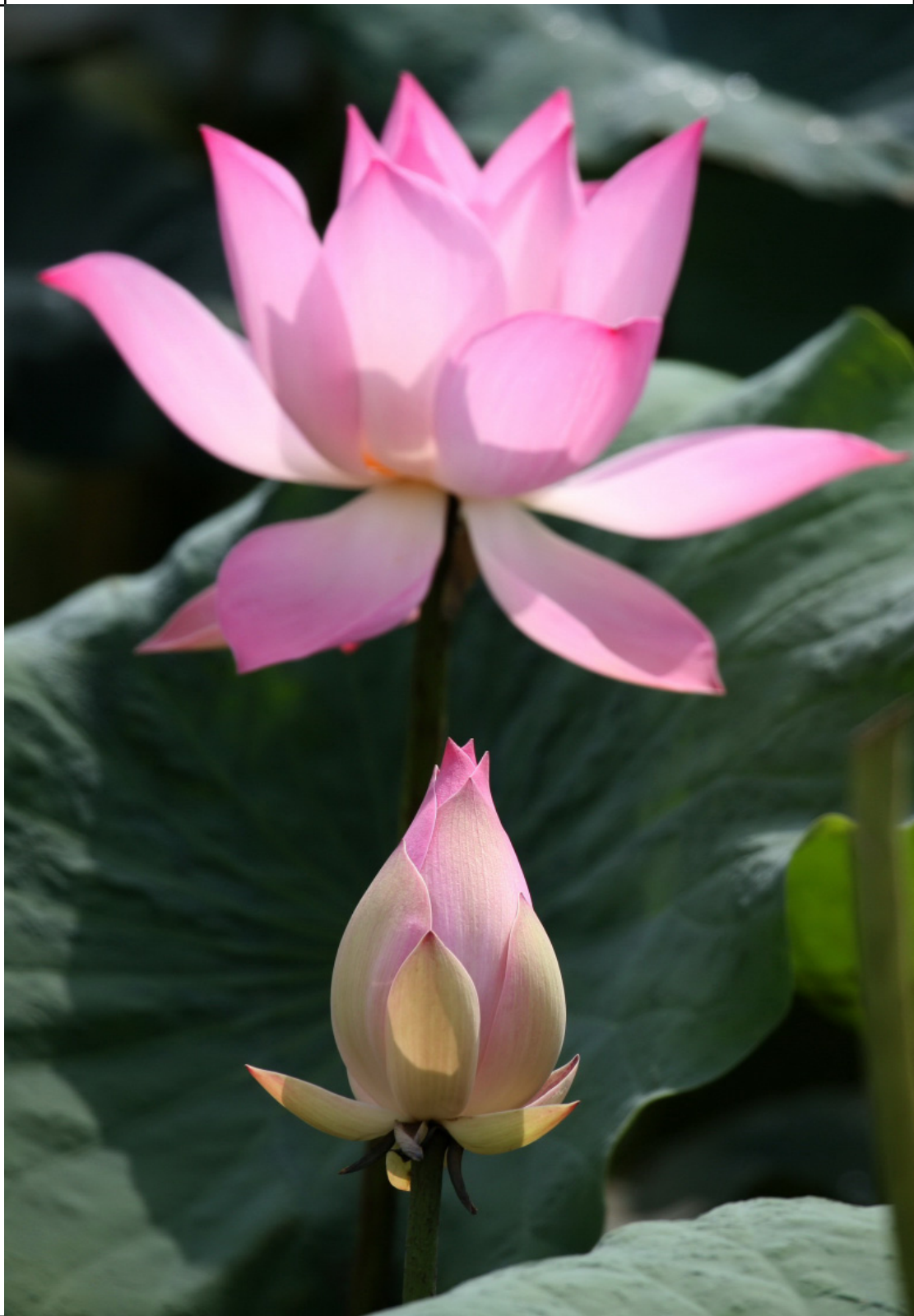
เศรษฐีก็ว่า “เออ ! ก็แล้วไป” แต่ก่อนจะกลับไป ก็โยนสตางค์ให้ปึกหนึ่ง

ปรากฏว่า...ตั้งแต่ โยนสตางค์ให้เจ้าขอทานนี้ เสียงขลุ่ย ดัง ๆ หยุด ๆ จนหยุดไปพักหนึ่งสี่ห้าวัน

เศรษฐีก็มาถาม “เอ็งไม่สบาย...เป็นอะไรหรือเปล่า ถึงไม่เป่าขลุ่ย”

“เปล่า...ไม่มีอะไรหรอก” เรามัวสาละวนคั่งอยู่ กับเรื่องเงิน ที่ท่านโยนให้ก้อนใหญ่ ถ้าจะเก็บตรงนี้...ก็กลัวโจรจะเห็น จะเก็บตรงโน้น...ก็กลัวขโมยจะเห็น ก็เลยย้ายกันวันไปเลยทั้งวัน

แต่ท่านมาก็ดีแล้ว เอาเงินคืนไปเถอะ วันวายเหลือเกิน...มันเยอะ ! เตียว ! โจรรู้ ขโมยรู้ ทูบเอาลำบากอีก

64 บวชคืนักแล : พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

อาตมาบางทีไม่ได้ ลืดอกกุฎี เพราะไม่เก็บไว้ในกุฎี เก็บไว้ในมูลนิธิ เป็นกองกลางหมด ก็ไม่รู้จะเอามาเก็บไว้ทำอะไร อย่างมากก็เก็บไว้ แคน้ำดื่ม ผ้าห่ม เสื้อ

ที่นี้จึงไม่มีเงินก้อน ทองแหวน ของมีค่าไว้...ก็มันสบาย ! ไม่ต้องมานอนสะดุ้งเพราะมีทองเท่าหนวดกุ้ง เหมือนอย่างที่เขาว่า **“มีทองเท่าหนวดกุ้ง นอนสะดุ้งทั้งคืน”** ส่วนเราไม่ต้องนอนสะดุ้ง ขนลุก ขนชัน มันสบายอย่างนี้แหละ ถ้าการบวช...ดี !

บวชดีมีสิทธิ

การมาบวชนี้ ถ้าทำตัวดีเขาใส่บาตรมานั่น(กิน)...ก็ไม่ใช่หนี้
แถมเขายังยกมือไหว้ อีก เพราะเป็นสิทธิ

ถ้าบวชแล้วไม่ดีอาจจะต้องตายกลายเป็นวัว เป็นลา ไปรับใช้
ทายกทายิกา เขาเรียกว่า บวชแล้วเป็นหนี้

แต่บวชดี ๆ นี่ นอกจากไม่เป็นหนี้ แล้วยังหลุดหนี้ หมดหนี้
อาตมาเคยเป็นหนี้ ตอนซื้อที่ดินใหม่ ๆ เจ็ดแปดสิบล้าน

มีคนมาถาม...หลวงพ่อก็คงไม่ทุกข์แยหรือ นี่ เป็นหนี้เขาตั้งเจ็ดแปด
สิบล้าน

บอกถามผิดคนแล้ว “ต้องไปถามเจ้าหนี้ดู” เรื่องอะไรจะไป
ทุกข์แทนเขา เขาควรจะทุกข์แทนเราว่า “จะได้เงินจากเราหรือเปล่า”

แต่ไม่ได้เป็นหนี้...ไปยืมเงิน เป็นหนี้เพราะซื้อที่ดิน...แล้วก็
ผ่อนส่ง

ซื้อที่ดินนี้ มันเหมือนน้ำซิมบ่อทราย ปลุกกล้วย ปลุกอ้อยก็ขาย
ไป ๆ ก็ใช้หนี้เขาไปก็แค่สองสามปี...หนี้ก็หมด เจ็ดแปดสิบล้านใช้เขาหมด

เรารู้ว่า ตัวเลขเราแข็ง หนังสือ เทป ซีดี ก็ขายได้ คนก็มา
ทำบุญ แล้วที่ดินที่เราซื้อไว้...ปลุกอะไรไว้ก็งอกงามเก็บดอกออกผลมา
ขาย ใช้หนี้เขาก็หมด...แล้วก็ไม่จำเป็นต้องเป็นหนี้ ไม่ถูกเจ้าหนี้มาทวงเลย

อาตมาไม่เคยมีเจ้าหนี้มาทวงเลย เพราะ...เรารีบใช้ซะให้...หมด ๆ

แล้วเราต้องรู้ตัวเลขเราแข็งไหม ถ้าเรารู้ตัวเลขแข็ง รายได้แข็ง คนมาทำบุญเยอะก็ไม่ใช่ไร เรารีบทำซะก่อน เพราะรีบซื้อก่อนที่ตรงนั้นจะแพง แล้วมันก็แพงจริง

ตอนเราซื้อ 2-3 ล้าน เดียวนี้ 7-8 ล้าน ถ้าซื้อตอนนี้ก็ช่วยเลยก็ลำบาก ตอนนี้แหละถึงเรียกว่า **“บวชแล้วที่ดินเยอะ”**

ถ้าอาตมาไม่บวชมีสัก 100 ไร่ ก็เหลือเกินแล้ว 50 ไร่ ก็ไม่น่าจะได้ ถ้าไม่ได้บวช

แต่บวช แล้วไม่ได้เป็นของเรา แต่เราจัดการซื้อให้ศาสนา ซื้อให้มูลนิธิ ด้วยความสามารถ ด้วยความพยายาม แล้วไม่เคยออกเหรียญเลยสักกรุ๊ป ไม่เคยใช้เครื่องรางของขลัง ล่อซื้อที่ดินเลย...ด้วยอำนาจพุทธบารมี ธรรมบารมี สังฆบารมี ที่เราเรียนรู้มา แล้วเราก็เอา **พระพุทธเจ้า...เป็นพ่อ เอาพระธรรม...เป็นแม่ เอาพระสงฆ์...เป็นพี่** พระสงฆ์รูปไหนดีก็เอาท่าน...เป็นพี่ เป็นครูบาอาจารย์ แล้วก็ปฏิบัติให้ดี หนี้สินจะเหลือได้ยังไง

ไม่รู้ละ ! ที่ดิน ตอนนี้ได้ 1,800 ไร่ ถ้าเป็นฆราวาสสืบชาติก็คงสงสัยหาไม่ได้ ได้มาเพราะบารมีการบวช

บวชแล้วมีบารมี เพราะฉะนั้น ใครไม่เคยบวชลองดูสักที เกอะน่า ! อ่านเล่มนี้แล้วไม่มีอารมณ์บวชก็ถือว่า **“ไม่มีฉันทะในการบวช”** พวกมีฉันทะต่ำก็คงจะ...อยู่อย่างต่ำ ๆ ไป

แต่ถ้าอ่านเล่มนี้แล้ว มีฉันทะอยากบวชขึ้นมาบ้าง ก็น่าจะได้ซิกเซ็นส์ (six sense) สัมผัสที่หก เป็นสัมผัสที่ไม่เคย...สัมผัสในโลกของฆราวาส แล้วจะมาทั้ง...ตะลึง ว่าบวชดินนักแลมันหมายความว่าอย่างไร ?

บทสนทนา...ปลดล็อก (Lock)

บทสนทนา คือ การปลดล็อก ! ที่สุดยอด เพราะว่าผู้ชายนี้ ก็มักจะล็อกตัวเองไว้แค่เป็นพ่อ เป็นปู่ ผู้หญิงก็จะล็อก ! ตัวเองไว้แค่เป็นเมียกับเป็นแม่ แล้วเป็นยังงี้...ถ้าเจอลูกแย ๆ พ่อแย ๆ คนเป็นเมียบกับเป็นแม่...ทุกข์ไหม ?

แม่บางคนนี่ ร้องไห้ต้องแฉ่งจับลูก เพราะลูกเลว ลูกติดยา ลูกขโมยเงิน ลูกทุบตี ถ้าไปเป็นแม่ให้ลูกแบบนี้...ละแยะ !

ถ้าไปเจอพ่อเลว ๆ ไร ! ผู้หญิงบางคนถึงกับบ่นว่า “ได้พ่อเขาคนหนึ่ง เหมือนได้ผีเข้าบ้าน” แต่ถ้าเจอดี ๆ ก็ “เออ ! ที่พวกเราได้เป็นพ่อพระก็หายาก”

แต่พวกผู้ชายนี้ ก็มักจะล็อกตัวเองไว้แค่ เป็นพ่อ กับเป็นปู่ แล้วเขาจะได้อะไร ไปเจอลูกเลวเข้าก็...ทุกข์อีก ไปเจอเมียเลวเขาสวมเขาแล้วเขาก็...ไปติดโรคติดอะไรมา ตายกับเขาอีก

แต่มาบทสนทนา เหมือนเห็นแสงสว่างปลายอุโมงค์เลย จึงไม่ล็อกตัวเองไว้แค่ เป็นพ่อ กับเป็นปู่ เลยรู้จักมาเป็นนักบทสนทนาเป็นอะไรต่ออะไรที่จะก้าวออกไปอีกโลกหนึ่งได้

ฉะนั้น ใครไม่เคยปลดล็อก ยังอยากจะล็อกตัวเองไว้แค่ เป็นพ่อ เป็นปู่

ลอง...ปลดล็อกสักครูหนึ่ง สามเดือนก็ได้ หนึ่งพรรษาที่ดี อาจ

ตลอดชีวิตได้ก็แล้วแต่ !

แต่ขอให้รู้จักคำว่า “ปลดลือก” บ้าง ไม่ใช่แค่ลือกไว้แค่ เป็น
ผัว กับเป็นพ่อ แล้วก็มีผู้หญิงบางคนเขาบอกว่า “มันลือกข้ามชาติ” เขา
ได้ผัวเลวเมา เจ้าชู้ เมามาตบตี หน้าตาบวมແກ้หมด

แต่พอผัวตายกลับไปทอดศพผัว รำพึง รำพันรำไห้ ชาติหน้า
เจอกันอีกนะ ! ถ้าเป็นเราชาติเดียวก็เช็ดแล้ว

นี่ คือ โลกของความเป็นขรราวาสที่ไม่เคยมีฉันทะ ที่อยากจะ
บวช ! เขาถึงไม่เคยได้พบกับสิ่งนี้

บวชดี...ไม่ต้องรอกอย อ่อนวอน

โชคดีที่บวชแล้วไม่ต้องรอกความศักดิ์สิทธิ์ช่วยดลบันดาล นี่
คือ จุดยอดเยี่ยม จุดหนึ่งของการได้บวช

เมื่อก่อนอาตมาขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เครื่องรางของขลัง...ที่สุดเลย
จะออกจากบ้านไปก็จะอ่อนวอน ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง จะทำอะไร
ก็บนบานศาลกล่าว หลวงพ่อโสธรบ้าง อะไรบ้าง ให้ได้โน่น ได้นี้ ได้
พืช ได้ผล...

แต่พอมาบวชแล้วนี้ รู้เลยว่า ไม่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใด ๆ ในโลกนี้
จะอำนวยความสะดวกให้เรามาก ได้เท่ากับ ความเพียรพยายามของเรา

ความเพียรพยายามของเรา ให้ความสำเร็จแก่เราได้ มากกว่า
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ใด ๆ ในโลกใบนี้

นี่คือ...จุดเด่น ของความรู้ ที่มาได้ในตอนบวช

แต่ตอนที่ไมบวชนี้ แหม ! หลงเหลือเกินละเมอเพ้อพกว่า สิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์จะให้ความสำเร็จ ดลบันดาลให้เรา...ได้อย่างนั้น ได้อย่างนี้
แล้วในที่สุด

เดี๋ยวนี้ ! เริ่มรู้เลย ชัดเจนเลย เราได้อะไรก็มา...จากความเพียร
พยายามของเรา อย่างน้อยก็ เพราะที่เราพยายามทำความดีใจ !...เขา
ถึงให้เรา ไม่ใช่สิ่งศักดิ์สิทธิ์มาให้เราเลย...

ที่มีข่าว กุมารทอง ตอนนี้ก็เหมือนกัน ก็มีความคิดที่ว่า ตัวมัน

70 บวชคืนักแล : พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

เองยังช่วยตัวเองไม่ได้ เพราะมันตายตั้งแต่เด็ก มันจะยังมีหน้า ปัญญา
อะไรมาช่วยเรา

อาตมายังไม่ได้รับอะไร...จากสิ่งศักดิ์สิทธิ์สักทีเลย บวชมาสี่
สิบกว่าปีแล้ว ที่ได้รับอยู่ทุกวันนี้ เพราะความพยายาม...ซัวร์ ! ถ้าใคร
คิดผิด...ก็คิดใหม่ !

การบวชที่เป็นประสบการณ์ส่วนตัว

ขอเล่า...การได้ประโยชน์จากการบวชส่วนตัวสักนิดหนึ่ง
บวช! ทำให้ได้ลด ละ ทางไสยศาสตร์ เข้าสู่แนวทางพุทธศาสตร์...
ได้มากขึ้น

ที่เมื่อก่อนนี้ เราจะทำอะไร ก็จะไปในแนวของไสยศาสตร์
ไสยศาสตร์ตามหลักที่ท่าน แปลกันว่า หลับ...บ้าง ดีกว่าบ้าง...
แล้วที่ดีกว่าก็หมายความว่า ยังไม่มีอะไรนับถือ ก็ถือแบบ...
ไสยศาสตร์ไปก่อน แล้วค่อยทะลอมขึ้นสู่พุทธศาสตร์ มันก็พอใช้ได้
แต่ถ้าอย่างที่ท่านพูดอีกมุมหนึ่งว่า คนนี้เขาหลับอยู่ จะว่าไม่
ดี ก็ไม่เชิง แต่ถ้ามันไม่หลับแล้วมันตื่นมาพูด เพ้อเจ้อ ไร้สาระ ทำอะไร
ที่มันเลวร้าย ผิดศีล ผิดธรรม ติดคุก ติดตะราง...ไปนอนชะงัดเลวน้อยกว่า

เหมือนอย่างที่เขาบอกว่า เมื่อเวลาคนไปพึ่งเทศน์ แล้วเขาคู
แข่งกับพระเทศน์นี้ เขาไปนอนชะงัดจะเลวน้อยกว่า

อันนี้ก็ทำให้เราได้รู้ว่า คนไทยนี้นับถือพุทธศาสนา แบบ
ปนเป กับไสยศาสตร์มาก แม้กระทั่งการจะไหว้พระพุทธรูป พระธรรม
พระสงฆ์

เมื่อก่อนนี้เราไหว้พระพุทธรูปเจ้านี้ ก็จะไหว้อยากให้พระคุ้มครอง
ให้โชค ให้ลาภ อะไรทำนองนี้

แทนที่จะไหว้เพื่อว่า พระองค์สอนอะไร ? พระองค์รู้อะไร ?
แล้วสอนแล้วประโยชน์ที่คำสอนนั้น ได้อะไร ? ช่วยอะไร ?

เมื่อก่อนนี้ เราจะไหว้ก็ไหว้ไป แต่จะไหว้แบบขอชะมากกว่า
เขาจึงบอกว่า ถ้าไหว้อ่อนวอนขอ...ในศาสนาพุทธ ไม่ใช่ !
ศาสนาอ่อนวอน

แต่ถ้าเราไหว้ เพราะเราเห็นคุณ เรียกว่า เราไหว้พุทธคุณก็ว่า
ได้ ด้านปัญญาของพระองค์ ความบริสุทธิ์ของพระองค์ ความมีพระ
มหากรุณาของพระองค์

ถ้าเราอ่านพุทธประวัติแล้ว โอ้ ! ก็คนละเรื่อง กับที่เราไปไหว้
แบบเก่า ๆ ตอนที่เรายังไม่ได้บวชนี้ ก็ไหว้กันแบบเป็นไสยศาสตร์ ไหว้
หลวงพ่อโสธร พุทธรูปอะไรก็ไปอ่อนวอนบนบานศาลกล่าว ให้สวนได้
ส้มได้ราคาเท่านั้นหมื่น เท่านั้นหมื่น ซึ่งต้นก็ตายไปเรื่อย ๆ แต่แล้วก็ขอ
ให้เหมือนเดิม ก็กลายเป็นเรื่องที่แย่

ถือกันว่า พระธรรม คัมภีร์ ก็ต้องแตะต้องกันไม่ได้เลย บาง
ทีนึกขำดีเหมือนกัน เอาคัมภีร์ ไปลาน เผาแล้วก็ตำ ข้าวสุก หนัก เห็น
พระหลวงพ่อบานเอามาทำพระเครื่อง อาตมาก็เลยเอามาทำ พระธรรม
ก็อย่างว่ากลายเป็นอย่างนี้ หรือว่าพอไปพึ่งเทศน์ฟังธรรม ฟังเพื่อจะให้
ตัวเองได้ดีได้ดี...แบบโชคลาภ ไม่ใช่ได้ดีได้ดีเพื่อจะพ้นทุกข์

แต่เดี๋ยวนี้ เราไปฟัง “โอ้ ! ฟังเพื่ออยากจะได้แนวทางดับทุกข์”
แล้วก็พระสงฆ์ ที่ปฏิบัติ ที่บอกสืบต่อ...คำสอนดี ๆ ไว้มาถึงเรา

ส่วนเมื่อก่อนนี้ไหว้พระสงฆ์...ไหว้หลวงพ่อบานเอานี้ ก็เพราะ
ศักดิ์สิทธิ์ ก็เลยไหว้ด้วยความรู้สึกศักดิ์สิทธิ์

แต่เดี๋ยวนี้ ความรู้สึก มันต่างกันลิบเลย ไหว้ด้วยความรู้สึก

บทสนทนา : พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

73

ที่ท่านสืบศาสนามาให้เรา ถือว่าท่านรับช่วงต่อมา ประคับ ประคอง
ให้ศาสนาเข้มแข็งอยู่ได้ ไว้เป็นที่พึ่งแก่สัตว์โลก

ความรู้สึกนี้พึงจะมาเกิด เมื่อตอนบวชแล้ว เรียนแล้ว ได้
นักธรรมเอก ไปอยู่สวนโมกข์แล้ว ถึงได้รู้จักปรับเปลี่ยน แม้กระทั่งพิธี
ต่าง ๆ บุญต่าง ๆ ที่ทำก็ไม่ได้ทำบุญเพื่อบุญ

เมื่อก่อนทำบุญ ทำเพื่อให้บุญคุ้มครอง

แทนที่จะทำบุญเพื่อรักษาพุทธศาสนาให้มั่นคง ทำบุญเพื่อละ
ลด เลิก กิเลส ความอยาก ความโลภ เมื่อก่อนมันไม่ได้คิดทำบุญแบบ
นี้เลย มันก็เลยกลายเป็นเรื่องศักดิ์สิทธิ์ขลัง

แม้แต่ประเพณี เทศกาล วันวิสาขบูชาอะไรต่าง ๆ เราก็ทำ
เป็นแบบ ให้กลายเป็นเรื่องศักดิ์สิทธิ์ขลังไปหมด

จึงไม่ได้ทำเพื่อว่า “โอ้ ! เป็นวันที่พระพุทธเจ้าท่าน หลุดพ้น
จากความทุกข์” แล้ว ตรงนี้มันก็เลยกลายเป็นว่า “เมื่อก่อนนี้เราไม่
รู้ว่า เราจมอยู่ในทุกข์”

แต่พอมาบวชแล้วนี่ มันรู้สึกเหมือน...เราถูกกด จมลงไปใต้น้ำ แล้วอยากทะเลี่ยงโผล่ขึ้นมา แล้วมันหายใจอึดอัด

นี่คือมันเปลี่ยนแปลงถึงขนาดนี้ได้ น้าอัศจรรย์ !

จึงน้าอัศจรรย์ ! ถ้าไม่ได้บวช...เสียชาติเกิดเลย มันรู้สึกอยากจะดับทุกข์เหมือน...ไฟไหม้อยู่ที่หัวอยู่เนี่ย หรือว่าถูกจับกดน้ำ แล้วอยากทะเลี่ยงโผล่ให้พ้นน้ำ

ก็เลยทำให้ รู้สึกได้อย่างประหลาด ! แปลก ! อย่างชนิดที่ชีวิตนี้ 20 กว่าปี ที่เกิดมาก่อนบวชไม่ได้เรื่องได้ราว เราไม่ได้สิ่งเหล่านี้เลย ไม่อยากทะเลี่ยงออกจากทุกข์เลย เผลอ ๆ จะพุ่งหัวลงเข้าหาทุกข์อีก อย่างน่าตกใจ !

นี่คือสิ่งที่ได้ ตัวอย่างก็คือ ทำให้พ้นจากวงจรของไสยศาสตร์ มาสู่แนวทางของพุทธศาสตร์ ที่มุ่งหน้าเพื่อจะดับทุกข์จริง ๆ มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ก็มีไว้เพื่อดับทุกข์ จะทำบุญทำทานอะไรก็ตามเถอะ เกี่ยวข้องกับประเพณีศีลธรรม ก็อยากจะทำแบบนี้

พอวันวิสาขบูชา วันมาฆบูชา ก็อยากจะทำเทศน์ แต่เรื่องการดับทุกข์...ให้คนฟัง เพื่อจะดับทุกข์ในใจเราบ้างด้วย ก็เลยกลายเป็นว่า บวชนี้ คือ สุดยอดตรงที่ บอกว่า...จะเขยิบชีวิตนี้เข้าไปใกล้ กับความไม่เป็นทุกข์ และเมื่อก่อนเรา ก็ไม่เคยละอายเลยว่า...เราเป็นทุกข์

แต่เดี๋ยวนี้ เวลาทุกข์ที่...มันน่าละอาย ! มันอยากจะทำแถมแผ่ดินหนีเลย ถ้าทุกข์มาก ๆ ถ้านั่งร้องไห้ให้ใครเห็นนี่...ไม่ได้แล้ว ! เมื่อก่อนนี้ร้องไห้ให้ใครเห็นก็ดีสิ ! เขาก็จะช่วย ได้ปลอบช่วยอะไรต่าง ๆ เดียวนี้ ถ้าร้องไห้ต้องหนีเข้าส้วมเลย เพราะว่า...อายเขา !

“เกิดมาเป็นมนุษย์ พบพระพุทธศาสนา” ได้บวช แล้วยังร้องไห้

นี่ มันน่าละอาย !

จำได้ว่าตอนบวชนี้ มีน้ำตาซึมมานิด ๆ ตอนที่หลวงพ่อกุฑทองท่านละสังขารเพราะว่าพระผู้ใหญ่ หลวงพ่อปัญญาท่านก็น้ำตาตกอีก ๆ อยู่ เราก็เลยน้ำตาปรึ้ม ๆ แต่ก็ไม่มาก แล้วก็รู้ตัวว่า **“ไม่ควร เป็นธรรมดา”** ก็ดีกว่าที่ยุคก่อน ๆ พอโยมพ่อเสียก็ร้อง...ให้เป็นวรรคเป็นเวร

ดังนั้น มันวิเศษตรงที่ว่า **ลต ละ เลิก ไสยศาสตร์ ได้หันมาเป็นแนวพุทธศาสตร์** จะรดน้ำมนต์ให้ใคร...ก็ไม่อยาก จะเจิมรดให้ใคร...ก็ไม่อยาก เพราะมันเริ่มรู้แล้วว่า มันไม่ใช่ ไม่ใช่ตัวช่วยอะไรได้

ถ้ามันช่วยได้จริงละก็ โอ้ ! เขาจะต้องเอาไสยศาสตร์นี้ เป็นแผนการดำเนินงาน (Action Plan) พัฒนาระดับชาติ แล้วรัฐบาลก็ต้องเอานโยบายใช้ไสยศาสตร์ แก้ปัญหาประเทศชาติ...มันก็ได้ !

จึงกลายเป็นเรื่องเสียเวลา งบประมาณ เป็นเรื่องของเด็กปัญญาอ่อนไป เมื่อก่อนเราก็เป็นเด็กปัญญาอ่อน สะสมพระเครื่องสะสมอะไรพวกนี้

แต่ก็ไม่ใช่ว่าเลวที่สุด ! มันก็ยังดีกว่าไม่มี แม้กระทั่งไหว้พระเด็ก ๆ เขาไหว้เอามือเสยหัว เพื่อเป็นสิริมงคล...ก็ยังใช้ได้ ! ยังดีกว่าไม่ไหว้เลย

เพียงแต่ว่า ถ้าเขาเขยิบขึ้นไปพัฒนาได้ ถือว่า...ดี !

การบวช คือ การพัฒนา เลื่อนระดับจากไสยศาสตร์ ไปสู่แนวพุทธศาสตร์มากขึ้น ถ้าบวช...ถูกต้อง !

เมื่อก่อนจะบวช...ไม่รู้จะเริ่มตันศึกษาศาสนาแบบไหน !

จนกระทั่งได้นักธรรมเอกแล้ว มันก็ยังงง ๆ อยู่

พอไปอยู่สวนโมกข์ หลวงพ่อพุทธทาสท่าน ชี้ว่า... “ก ข ก กา
ของธรรมะอยู่ที่ควบคุมผัสสะ”

ถ้าเราควบคุมผัสสะอยู่ มันจะคลายทุกข์ไปได้มหาศาล
เพราะว่า สุขทุกข์ เลวชั่ว ดี มันอยู่ที่...ฉลาดควบคุมผัสสะ ถ้าเกิดผัสสะ
แล้วมีปัญญา มีสติ มาไว ประจุตั้งฟ้าแลบ เข้ามาช่วยเรา...แป๊ป !

ผัสสะนั้นจะไม่สร้างความหายนะ หรือความเดือดร้อนให้เรา
ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายเกลียดชัง ชั่วช้า ยั่วยวนยังงี้ก็ตาม เราก็จะคุมผัสสะ
นั้นอยู่ แล้วมันจะไม่ถูกลูกแทง ลากเราไปลงสู่เรื่องความทุกข์ ไม่ว่าจะเป็น
เรื่องกิน เรื่องกาม เรื่องเกียรติ ในที่สุดเราก็เริ่มรู้ว่า “เออ ! จริงที่ทุก
สิ่งทุกอย่างมันเริ่มต้นที่ผัสสะ”

ถ้าผัสสะนั้น มันถูกเรียนรู้มาว่า มันมีองค์ประกอบอะไร ? มี
ตา มีรูป มีจักขุวิญญาณ 3 ประการ มาเจอกัน พร้อมกัน ก็เรียกว่า ผัสสะ

หูก็เหมือนกัน มีเสียง มีโสตวิญญาณ (แล้วโสตวิญญาณ...ไม่
ใช้วิญญาณเจตภูต แต่เป็นสิ่งที่ไปรับรู้ทางรูป ทางเสียงนี้) ถ้ามาพร้อม
กันแล้วก็เกิดผัสสะ

ถ้าเพลอสติ ก็เกิดยินดียินร้าย เกิดอยากทำหรือว่าอยากผลัก
อยากตี อยากฆ่า แล้วมันก็ยังหลง เป็นบ้า เป็นหลังไป แล้วในที่สุด...
ความทุกข์ก็ก่อตัว

ที่เมื่อก่อนเราไม่รู้ ! เริ่มต้นตรงไหน ?

คำว่า “ศาสนาพุทธ” ก็เริ่มต้นทำบุญ ได้ไหว้พระสวดมนต์ ไม่
ได้เลื่อนขั้นมาตรงที่ว่า “เออ ! มาจับจุดถูกว่า ก ข ก กา”

ถ้าเริ่มต้นตรงนี้ แสดงว่า อ่านออกเขียนได้ แล้วก็อ่านตัวออก
บอกตัวเป็น เห็นตัวชัดจับตัวถูก

ชีวิตมันก็แน่นอน !...มีความสุข

เพราะฉะนั้น หลวงพ่อพุทธทาสท่านยังเขียนว่า...

ทุกข์เกิดที่จิต

เพราะเห็นผิด เมื่อผัสสะ

ความทุกข์ จะไม่โผล่

ถ้าเราโง่ เมื่อมีผัสสะ

ความทุกข์ เกิดไม่ได้

ถ้าเข้าใจ เรื่องผัสสะ

ถ้าเราเข้าใจควบคุมจิตตรงมีผัสสะนี้แหละ เพราะฉะนั้นเมื่อไม่
ได้บวช จะรู้เล่นผัสสะเป็นหรือเปล่า ! แล้วก็มาเจอเรื่อง โอ้ ! ตอนนั้น
อยู่สวนโมกข์ตอนนั้นได้แต่ฟัง ได้แต่รู้ แต่ยังไม่ได้ใช้ ตอนอยู่สวนโมกข์
ถือว่าไปสะสมอาวุธ แต่ยังไม่ได้ใช้อาวุธ แต่พอออกมานอกค่ายแล้ว ออก
นอกสำนักตักศิลา หรือสวนโมกข์ แล้วก็มาเจอสมรภูมิรบแล้ววอด เจอ
ข้าศึกสารพัด

เอาเถอะ ! ถึงเราไม่เคยหัดยิง แต่เราก็รู้ รู้วิธี รู้อะไรอยู่บ้าง
แบบงู ๆ ปลา ๆ ก็เอามาใช้แพ้ง ชนบ้าง ทุกข์บ้าง สุขบ้าง คุณอยู่
บ้าง ไม่อยู่บ้าง

แต่แล้วต่อมา ถ้าถามว่า...ที่อยู่กันมาได้จนสี่สิบห้าสิบบรรพชา
ถ้าไม่ไข้อย่างนี้ก็ไม่รู้จะพูดอย่างไร ! ไม่รู้ว่าเราจะอยู่กันมาได้อย่างไร !

ก็น่าดู !...โดนเขาตำในตลาด โดนเขาตำตั้งแต่กลางซอยมาขึ้น
ปลายทางซอย เป็นสัตว์ เป็นอะไรสารพัด ก็ต้องควบคุม...

“เออ ! ได้ยินแล้ว ๆ ระวัง ๆ อย่ารัก อย่าชัง อย่าวุ่นไปกับมัน”

ในการไม่วุ่นกับผัสสะนี้มัน...สุดยอด !

มนุษย์คนใด...ได้ตรงนี้มาหล่อเลี้ยงชีวิต ก็ถือว่าชีวิต มีทั้งกันชน
มีทั้งตัวช่วย ที่จะไม่ทุกข์ไปด้วยกับผัสสะนี้

เพราะฉะนั้น ถ้าไม่บวชยาก ! โอกาสจะเรียนรู้ โอกาสจะนำ
มาใช้ จะมีสติควบคุมได้ไว จะฝึกสติให้มันทัน

โยมปู่เขาเคยเล่าเอาไว้ว่า แม่กับลูกชาย ยังสามารถเสพกันได้
เพราะเมื่อนั่งอวัยวะเพศแหวออกมา เจ้าลูกชายเห็นแล้ว ก็คุมสติไม่อยู่
วุ่น ! โดดเข้ากอดแม่ เสพแม่

นี่มันแย่ ! ถึงขนาดนี้ในการควบคุมผัสสะไม่อยู่ ส่วนที่ว่าพ่อ
ข่มขืนลูก บางทีก็พูดหยาบ ๆ เจ้าลูกมันนั่งหวอออก พ่อก็เลยเกิดหน้า
มืด เพราะพ่อมันไม่เคยเรียนรู้เรื่องผัสสะ เขาถึงได้ก่ออาชญากรรมทาง
เพศข่มขืนลูก ถูกจับติดคุกติดตาราง ลูกกระทบตรมใจ

สร้างความทุกข์บรรลัยวายวอดในตรงเรื่องมีผัสสะแล้ว...ไม่รู้จัก
ควบคุม เห็นลูกสาวอวบอ้วน เห็นลูกสะใภ้สวยงาม...ก็เถลไถลไปเลย
ก็ถึงกับเสียผู้ เสียคน เสียความเป็นพ่อเป็นแม่ เป็นลูกกัน อย่างที่มัน

เป็นข่าวคราว

จนกระทั่ง มีเรื่องราวเหล่านี้ แม้แต่เรื่องจีบแฟนกัน คีทซิงนาง
ซิงรัก หักสวาท เห็นใครมาแต่ะอังกกับแฟนตัว...มันไม่ได้ วูบจะฆ่าจะฟัน
กันตรงนั้นเลย

เขาถึงได้เรียกว่า...สุดยอด ! ถ้าไม่ได้บวชเรื่องนี้คงหายไปกลาง
อากาศ ชีวิตแทบจะไม่รู้เรื่อง แล้วเมื่อไม่ได้ฝึก ได้ทำ ได้ซ่อม ได้ใช้
มันก็เกิดสังสมความเคยชิน ที่มันจะเกิดต่อกิละกับทุกข

แต่พอเราสังสมความรู้ ตามดู ตามสกดกัน ไม่ให้มันลุลกลาม
บานปลาย ไปเป็น...เวทนา ตัณหา อุปาทาน ภพชาติ มันสกดให้อยู่
แค่ผัสสะ หรือวูบไปนิด ๆ แต่ยังไม่อยู่ กับวูบแล้วยังไม่อยู่ มันต่างกัน
ลิบเลย

ถ้าเป็นฆราวาสแล้ววูบมันยังไม่อยู่ แค่เห็นหน้าอก เห็นหน้า
เห็นสัดส่วน เห็นสะโพก เห็นกัน มันก็เกิดอาการจะวูบอยู่แล้ว

เดี๋ยวนี้บางทีคนก็...ผู้หญิงไม่ค่อยจะระวังตัวเหมือนก่อนก็มี
จะกราบพระใส่เสื้อคอเว้า ๆ เดี่ยวนู่นโผล่ ! นี่แผล็บ ! ออกมานี่ ถ้า
เราไม่รู้เรื่องนี้มาก่อน...มันคงจะยาก ! คงจะอยู่ลำบาก !

เพราะฉะนั้น ต้องบอกเล่าให้ฟังว่า...สุดยอด !

ถ้าถามว่า...บวชแล้วได้อะไร ก็ต้องบอกว่า “**ได้รู้เรื่องควบคุม
ผัสสะ**” “**ได้รู้เรื่องการเอาชนะความเชื่อแบบท่มสุดตัวเรื่องไสยศาสตร์**”

ถ้าจะสูงไปกว่านี้ก็ไม่รู้จะบอกว่าได้อะไร เอาแต่วานึก...ได้แค่นี้
ก่อน เขียนบอก...ไว้แค่นี้ก่อน เล่าให้...ฟังแค่นี้ก่อน ถ้าเพื่อมีดี ๆ ตอน
หน้า...คงมีต่อไป ให้ติดตามตอน...ต่อไปก็แล้วกัน เจริญพร.

ถามว่า ? ทำไมต้องมาเขียนหนังสือเล่มนี้...

ก็ต้องตอบบอกว่า

อะไรที่มีคุณค่าดีอยู่ แต่พอคนไม่สนใจ
ไม่รู้...ก็ค่อย ๆ เลือนหายไป

ชนบทรรมนิยมจารีตประเพณีชาวไทย 20 ปี ได้บดขยี้
เป็นการลดคุณค่าค่านิยม ลดความเข้าใจผิดอะไรบางอย่าง
โดยเฉพาะถ้าเป็น “มิจฉาทิฐิ” ไป แล้วจะแก้ไขยากลำบาก

เขาคงมีการชักชวนให้บดขยี้ เมื่อวัย 20 ปี ก็จะทำให้ศึกษาเรียนรู้
ชนบทรรมนิยมจารีตประเพณี...ระบบความคิด ! ได้ถูกต้อง
และหนังสือประเภทบดขยี้ ๆ เรียนก็มีคนเขียนเยอะ
จึงได้ตั้งชื่อหนังสือเล่มนี้ว่า...

“สาธุ โข ปพฺพชฺชา : บวชดีนักแล”